

OSMAN BALCIGİL

İZCİLİK 2

Ciddi Bir Mesele

Osman Balcigil çok satan romanlarının yanı sıra izcilikle ilgili olarak da yazmayı sürdürüyor.

Balcigil'in izcilikle ilgili ilk kitabının ismi:

Izcilik: Bir Memleket Meselesi

Yazarın, bu kitabının devamı mahiyetindeki son kitabının ismi:

Izcilik 2: Ciddi Bir Mesele

Geçen çeyrek yüzyıl içinde Türkiye toplumu pek çok açıdan büyük erozyona uğradı. Izcilik de bundan "nasibini" aldı.

Duruma sessiz kalmayan bir gurup İzci Lideri, izciliğin gerçek felsefesinden uzaklaştırılıyor olmasına sessiz kalmadı.

Bu mücadeleci grup içinde yer alan Balcigil, izciliğin, ülkemizde, evrensel temeller üzerinde yeniden hayat bulması, sivil toplum örgütü olarak en baştan yapılandırılması için çaba gösterdi.

Tabiiyatla bu hiç de kolay olmadı!

Izcilik 2: Ciddi Bir Mesele, bir avuç genç İzci Lideri'nin inanılması zor mücadelesini anlatıyor.

Nefessiz okuyacaksınız!

KDV'den muaf.
www.destekmedyagrubu.com
facebook.com/DesteKitayinesi
twitter.com/destekyayinlat

DESTEK
DUKKAN
www.destekdukkani.com

OSMAN BALCIĞİL

İZCİLİK 2

DESTEK © ARKASTRİA

OSMAN BALCIĞİL

İZCİLİK 2

Ciddi Bir Mesele

OSMAN BALCIĞİL

İZCİLİK 2

Ciddi Bir Mesele

DESTEK YAYINLARI: 2106

ARAŞTIRMA: 339

OSMAN BALCIGİL / İZCİLİK 2

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: Sedat Gösterikli

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Nisan 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-5942-46-3

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu/İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Destek Dukkan

OSMAN BALCIGİL

İZCİLİK 2

Ciddi Bir Mesele

*Ebedi Baş İzci Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün
aziz anısına...*

İÇİNDEKİLER

Osman Balcıgil (WB 4) / 9

Önsöz / 11

Bugün Düşünüyorum... / 15

Söz Uçar Yazı Kalır / 21

İzcilikle Dolu Bir Yıl / 25

AİF'in 1. Kuruluş Yılı / 31

Her Yönetmelik Eskir / 39

TİF'in Sözde Seçimleri / 45

Evrensel ve Yerel / 51

Benim Güzel Kardeşim / 63

Rakamlar Üzerinden Bir Yaklaşım / 69

Gilwell Bir İhtiyaçtır / 73

Bazen Geçmiş Tekrarlanmalıdır / 79

Gilwell Türkiye'nin Altı Ayı / 81

Gilwell Elkitabı / 93

Motorları Maviliklere Sürüyoruz / 97

50 Önemlidir, 100'ü Vaat Eder! / 101

Sel, Çığ, Ateş ve Cumhuriyet / 107

100. Yılda Anıtkabir'de İzçilerle / 111

Asıl Çocuklar / 115

Gilwell Türkiye'nin Rotası / 125

Bir Onur Nişanı Aldım / 131

İzcilik Ciddi Bir Meseledir / 135

O Meşhur İzci Marşı / 139

OSMAN BALCIGİL (WB 4)

1955 yılında İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi aldı. Mesleği gazetecilik, televizyonculuk ve yazarlık.

1975 yılından itibaren medya sektöründe çalışan Balcıgil, *Hürriyet*, *Cumhuriyet* gazetelerinde ve Show, ATV, Star, Kanal 6, HBB televizyonlarında muhabir, editör, genel yayın yönetmeni ve anchorman olarak otuz yıldan fazla görev yaptı. 1988 yılında Gazeteciler Cemiyeti tarafından “Yılın Gazetecisi” seçilen Balcıgil pek çok ödül aldı. Sürekli Basın Kartı sahibi.

* * *

Aktif olarak İzci liderliğini sürdüren Osman Balcıgil'in araştırma ve roman dallarında otuzun üzerinde kitabı var.

Balcıgil, izcilikle ilgili olarak 2020 yılında *İzcilik: Bir Memleket Meselesi* isimli kitabı yayımlandı. Bu kitabı 2022 yılında *Gilwell Elkitabı* (WB 2, 3, 4) izledi.

İzcilik 2: Ciddi Bir Mesele, Balcıgil'in izcilikle ilgili yazdığı üçüncü kitaptır.

Balcıgil izcilikle ilgili pek çok kitabı ve broşürü İngilizce'den Türkçeye çevirdi.

* * *

Osman Balcıgil izciliğe, Muallimler Birliği İzci Oymağı'nda, 12 yaşında aday izci olarak başladı. Obabaşı, Oymakbaşı Yardımcısı, Başkurt, Oymakbaşı, Ocakbaşı olarak uzun yıllar görev yaptı. Pek çok ulusal kampta ve kursta görev aldı. 1955 yılında kurulan Türkiye İzçiler Birliği (TİB) 1980 Darbesi'yle kapatıldığında, bu kurumun yönetim kurulundaydı.

Balcıgil 90'lı yılların sonunda Türkiye İzcilik Federasyonu'nda (TİF) görev aldı. Türkiye İzcilik Federasyonu'nun Medya ve İletişim Komisyonu Başkanı olarak görev yaptı. Türkiye'yi Avrupa'da temsil etti.

Sonra, pek çok alanda olduğu gibi izcilikte de zor bir dönem başladı. Bunun üzerine, İzcilik Gönüllüleri Derneği'nin kuruluşunda bulundu. İkinci Başkanlık yaptı.

Balcıgil, izciliğin sorunlarını hem kendi ülkemizin yetkililerine hem de uluslararası bir kuruluş olan World Organization Scout Movement'ın (WOSM) yöneticilerine bıkmadan usanmadan anlatmaya çalıştı.

Başarılı olma ihtimali kalmayınca, gerçek izcilik yolunda yürüyecek sivil toplum kuruluşlarının çalışmalarına önayak oldu.

Bütün engellemelere rağmen yaygınlaşmayı başaran, zaman içinde Türkiye izciliğinin yüz akı olan Anadolu İzcilik Federasyonu'nun (AİF) bünyesinde aktif izcilik yapan Balcıgil, önüne iş olarak "eğitimci liderlerin eğitimi"ni koyan Gilwell Türkiye Derneği'nin yönetim kurulu üyesi ve bu organizasyon içinde faaliyet gösteren Gilwell Akademi'nin başkanıdır.

Balcıgil, World Organization Independent Scouts'un (WOIS) Dünya Merkez Yönetim Kurulu Üyeliği ve aynı kuruluşun Avrupa Bölge Sorumluluğu görevlerinde bulundu.

ÖNSÖZ

İzcilik: Bir Memleket Meselesi isimli kitabımın yayımlanmasının üzerinden beş sene geçti.

Geçen beş sene zarfında umutlarımın yeşerdiği ve kırıldığı zamanlar oldu.

Hem ülkem hem de izcilik için.

Öte yandan malum izciler dava insanlarıdır!

Dünyanın daha yaşanır olması için çaba sarf ederler.

Ben de öyle yaptım. Canımın iyice sıkıldığı zamanlarda çayımı tazeledim ve çalışmaya yeniden başladım.

İzcilik 2: Ciddi Bir Mesele ismini verdiğim bu kitapta, geçen beş yıl zarfında bizim mahallede –yani Türkiye izciliğinde– neler olduğunu ve benim, olup bitene nasıl yaklaştığımı okuyacaksınız.

Olap bitenleri izlemedim haliyle, daha iyiye evrilmeleri için çaba da gösterdim.

Öte yandan bütün bunların bir kenara yazılmasını önemsiyorum. Çünkü gelecek nesillere bunu borçluyuz. Neyin, neden, nasıl yapıldığını, ne sonuçlar alındığını ya da alınmadığını onlara aktarmak zorundayız.

Yeni kuşaklar, ancak nereden geldiklerini bilmeleri halinde, nereye gitmeleri gerektiğine dair doğru kararlar verebilirler.

Her yeni kuşak, kendisinden önceki kuşakların doğru ya da yanlış yaptıkları, yaptıkları veya yapamadıkları üzerine temellenir.

Hiçbir kuşak yeryüzüne gökten zembille inmez!

* * *

Tarihe not düşmeyi önemsiyorum.

Bu yazım türü olmasa, her dönüm ya da kırılma noktasında geriye dönüp, en baştan başlamak zorunda kalırdık. Bu da insanlık için büyük bir enerji kaybı olurdu.

Yazmamın, yazdıklarımı bir araya getirmemin ve yayımlamamın nedeni tam olarak bu!

* * *

Kitabımı okurken de hissedeceğiniz gibi, güzel ülkemiz geçen yirmi beş yıl içinde toplumsal anlamda büyük bir erozyona uğradı.

Toplumsal hayatın bir parçası olan izcilik de bundan “nasibini” aldı.

* * *

Bu arada iyi “şey”ler de oldu.

Kitabımı okurken de tanık olacağınız gibi “*Biz bitti demeden bitmez!*” diyenler bir araya geldi ve Türkiye izciliğini düştüğü çaresizlik kuyusundan çekip çıkarttı.

Bir başka deyişle, İzçiliğe “*ciddi bir mesele*” olarak yaklaşanların sayesinde, Türkiye izçiliği yerel ve evrensel temeller üzerine yeniden oturtuldu.

Şimdi sıra onu büyütmek ve yüceltmekte.

Yollar hâlâ uzun, hâlâ dikenli, hâlâ taşlı...

Bastığımız yer yine umutsuzluklarla doluyor...

Sel, çığ ve ateş etrafımızda kol gezmeyi sürdürüyor...

Ama biz de izciyiz ve gülerek yürümeyi sürdürüyoruz.

Osman Balcıgil (WB4)

BUGÜN DÜŞÜNÜYORUM...

22 ŞUBAT 2021

İzciler için bugün: “Düşünce Günü.”

Bugün izciler kendi başlarına ve topluluklar olarak bu önemli günü uyguluyorlar.

Başka herhangi bir kurum ya da kuruluşun özel olarak bir “Düşünce Günü” olduğunu zannetmiyorum. Varsa da ben bilmiyorum.

İzcilik birçok açıdan çok özel bir kurum. “Düşünce Günü” de bu özelliklerden biri.

İzciliğin en önemli özelliği kuşkusuz yeminli bir kuruluş olması. Kendine özgü bir türesi, andı ve selamı var. Ve tabii üniformalı.

Bütün bunlardan da anlaşılacağı üzere, izcilik deyince durup, düşünmek gerekiyor.

Kimdir acaba izciler?

Neye, neden yemin ederler?

Niçin bir örnek giyinirler?

Öyle ya, yaptıkları spor değil!

Şimdi burada size uzun uzun izciliğin ne olduğunu anlatmayacağım. Bilenler biliyor, bilmeyenler için dünya kadar kitap, internet sitesi var.

“Düşünce Günü”ne geri dönecek olursam, epey lafım olacak.

Çünkü bugün bizim günümüz.

İzciler için bugün kendilerini “düşünmeye davet etmek” demek.

Bugün vesilesiyle öncelikle sizlere izcilerin gelişigüzel yaşamadıklarını söylemem lazım.

Şunu kastediyorum: İzciler her sabah, yeni güne yeni umutlar, heyecanlar, projelerle uyanırlar.

Bu nedenle de ne boşa geçirecek zamanları vardır ne de sıkılacak vakitleri.

Onlar, bugün ne yapacaklarını, hatta yarın, sonraki günler neler yapacaklarını çoktan planlamışlardır bile. Çünkü onlar, hayata yaşanıp tüketilecek bir zaman dilimi olarak bakmazlar.

(Nasıl baktıklarını bir gün uzun uzadıya konuşalım. Ama şimdi değil.)

İzciler ne yapacaklarsa yapsınlar, içinde iyilik olmalıdır. Bu nedenle izcilik dünyanın en büyük “iyilik hareketi”dir.

İzcilik, mutlaka yararlı işler yapmak demektir.
(Ve daha birçok “şey” tabiatıyla.)

Kamp zamanlarında –ki izciler için doğayla buluşmak yaşımsaldır– akşam olup da oba hayatlarına çekilmeden önce ve sabahleyin oba hayatlarına başlamadan, oymak olarak toplanır, günü konuşurlar.

Bu toplantıların en önemli kısmı “iyi dileklerde” bulunulduğu andır.

Bu zaman diliminde izciler içlerine döner, beyinlerini çalıştırır ve kendileri, aileleri, izci arkadaşları, içinde yaşadıkları toplum, içinde yaşadıkları dünya ve kâinat için iyi düşünceler üretirler.

Ben bu uygulamanın, izcilikten başka bir kuruluştaki olduğunu zannetmiyorum.

Vurgulayarak söylüyorum: Bu bir dua değildir.

Dua, Tanrı’ya bir yakarıştır. Öğrenilmiş ve öğretilmiş, hatta ezberletilmiş bir ritüeldir.

İyi düşünceler ise insanın, izcinin, beynini özgür bırakma halidir. İzci istenen, özgür düşüncelerin ufuklarında dolmasıdır. İyinin, güzelin, doğrunun peşinde, beynini koşturmasıdır.

İzcilik bunun yararlarını “iyi insanların yeşermesine” önayak olarak alır.

“Düşünce Günü” de böyledir.

Dünyada başka hiçbir kurumun “Ben/Biz bugün düşüneneceğiz!” diyerek, bir güne özel olarak başladığını sanmıyorum. Varsa lütfen söyleyin.

Biz izciler, bugün özel olarak düşüneneceğiz.

Bu yolda, elimizdeki tek enstrümanın iyilik olduğunun bilinciyle düşüneneceğiz.

Herkesin, her şeyin, her yerin iyi olmasını hayal edecek ve bunun için önce bireysel, ardından kurumsal olarak, beyin fırtınaları estireceğiz. İlkini içimize dönük, ikincisini gök kubbenin altında söylenmiş iyi sözleri çoğaltmak için dile getireceğiz.

Çünkü “Düşünce Günü” nedeniyle bir araya gelmemizin, birbirimize güç vermenin, dünyayı pozitif bir biçimde etkileyeceğine yürekten inanıyoruz.

Başkalarının da izcilerle birlikte düşünmesinin önünde hiçbir engel yok.

Dünyanın içinde bulunduğu hal malum. Pandeminin inim inim inletmediği yer yok gibi. Her gün yakınlarımızın, arkadaşlarımızın, dostlarımızın kayıplarını yaşıyoruz.

Yetmiyormuş gibi savaşlar sürüp gidiyor. Çıkarlarını savaşta endekslemiş ülkeler pandemi için bile olsa başkalarının ölümlerinden kazanç elde etme çabasına ara vermiyor.

Mutlu azınlık Covid-19 aşısını elde edip kendilerine ve yakınlarına ikişer doz yaptırmış olsalar da ezici miktarda insan toplulukları bu aşıya asla ulaşamayacak. Ya da çok geç ulaşacak!

Hasılı kelam, bugün düşünmeye her zamankinden çok ihtiyacımız var.

Bugün dünyanın her yerindeki izciler eminim bu konuyu da düşünecekler.

Dünya yüzeyine yayılmış elli milyona yakın izci olduğu düşünüldüğünde sayımız hiç de az değil.

★ ★ ★

Dünyada bugün elli milyon çocuk, genç ve yetişkin “düşünüyor” olacak.

İyilikten yana insanların olduğunu bilmek bile en azından bana iç ferahlığı veriyor.

Yolların uzun, dikenli, taşlı olduğunu biliyorum ama izcilerin bu yollarda gülerek yürüdüğüünün de farkındayım.

Usta'nın dediği gibi: “Enseyi karartmayalım.”

Aydınlık yarınlarda buluşmak ve “hür maviliklerin bittiği yere” kadar birlikte yürümek için, her zaman ve her yerde, elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum.

SÖZ UÇAR YAZI KALIR

2 MART 2021

*“İzciliğin ateşidir
Kalplerimizi yakan sıcaklık...”*

Birkaç gündür “Çağrı” isimli izci marşını kafamda evirip çeviriyorum. Tabii ki bir nedeni var.

Çünkü birkaç gündür, Gökay Ağingil Lider’in *Anılarla İzcilik* kitabını okuyorum.

Hemen söyleyeyim, Gökay Lider’le şu ana kadar karşılaşmış değilim. Adını da daha önce hiç duymadım. Bir başka deyişle onu “bana dokunan” anılarından tanıdım.

Bana göre, bir hayli genç Ağingil. 1980 yılında, Biga’da doğmuş. İzciliğe 2001 yılında Lider Yardımcısı olarak başlamış, 2003’te Ocakbaşı Kursu görmüş.

Gökay Lider izciliği Çanakkale’de yapmış, sonra 2008 yılında polis olmuş. Mesleğini Ankara’da sürdürüyor.

Hemen söyleyeyim, şu anda aktif değil ama bana en kısa zamanda aktif olarak izcilik yapmaya başlayacak gibi geliyor.

Ağingil Lider'in *Anılarla İzcilik* kitabını okurken en çok "İşte eksikimiz bu!" diye düşündüm.

Sadece izcilikle ilgili olarak değil, tüm bir toplum olarak anılarımızı belleklerimize yazıyor, sadece birbirimize anlatıyoruz.

En azından Facebook ve benzeri sosyal platformların yaygın olarak kullanılmaya başlanmasına kadar böyleydi. Bu programlar hayatımıza girince, aslında paylaşmayı seven bir toplum olduğumuz anlaşıldı.

O halde sözümü değiştireyim, paylaşmayı değil kalem kâğıt kullanmayı seven bir toplum değiliz, diyeyim. Klavyeye ve cep telefonuna düşkünlüğümüz malum.

Eskiden bu kadar çok fotoğraf da çekmezdik. Özellikle Instagram'la birlikte, aslında fotoğraf çekmeyi ne çok seven bir toplum olduğumuz ortaya çıktı.

Tipki kalem ve defterle olduğu gibi, meselemiz fotoğraf makinesikleymiş aynı zamanda!

Hasılı kelam artık yazıyoruz, çekiyoruz, paylaşıyoruz.

Ama Ağingil Lider gibi değil.

★ ★ ★

Bana soracak olursanız sosyal platformlara yazmak buza yazmak gibi. Yazılarımızın bir süre sonra yok olup gidecekleri kesin. Bu nedenle ben önem verdiğim yazılarımı eskiden olduğu gibi önce bir Word dokümanına yazıyor, sonra paylaşıyorum. Böylece dijital de olsa elimde yazdıklarımın bir kopyası oluyor.

Sosyal platformlara yazılan ve oralarda unutulmaya mahkûm kalan yazılara üzülüyorum.

Zamanında yazdığım köşelerden birinin adı “Verba volant, scripta manent!” idi. Latince “Söz uçar, yazı kalır!” demek.

Sosyal platformlardaki yazıları da biraz “uçan sözlere” benzetiyorum. Ya da “sabun köpüğü”ne. Ağzınızla şişiriyor, avucunuzun içinde tutuyor ve üflüyorsunuz, gidiyor.

Nereye kadar? Hiçliğe!

Yazı dediğin, kâğıda dönüşmeli. Tıpkı Gökay Ağingil Lider’in *Anılarla İzcilik* kitabı gibi.

* * *

Bir başka tespitim de Doğu toplumlarının Batı toplumlarından farklı olarak günlük tutmaya yatkın olmamaları.

Biz sözlü edebiyatı seviyoruz. Köy köy dolaşp hikâyeler anlatan dervişlerden bu yana böyle. Saz şairlerimiz de ona keza. Akıllarda tutulan sözcüklerin zaman içinde yok olması kaçınılmaz. Besteler için de aynısı geçerli.

Oysa Batı toplumları yazıyor. Yediden yetmiş ve her toplum kesiminden insanlar, ne yaşadıklarına aldırmadan, küçüğüne ya da büyüğüne bakmadan yazıyorlar. İçlerinden önemlileri de çıkıyor önemsizleri de. Ama geride, tarihçiler için inanılmaz malzeme bırakmış, toplumun ilerlemesine katkıda bulunmuş oluyorlar.

Biz tersine, arşivlerimizi bile yakıyor, geriye bir şey kalmasın diye sanki kendimizi parçalıyoruz.

* * *

Gökay Lider’in *Anılarla İzcilik*’inden nerelere geldim. Demek ki epey düşünmüşüm kitap üzerine.

Ağıngil Lider kitabında kendi başından geçenleri anlatıyor. Yaşarken çok da sevmiş belli ki izciliği. Hani derler ya “Tadı damağımda kaldı!” diye, tıpkı öyle. Anlattıklarının büyük bir çoğunluğu bütün izcilerin başından geçenler. Öte yandan her biri unique, yani benzersiz. Çünkü o saniyeye, o dakikaya, o güne, o kampa ya da geziye dair. Bu nedenle de çok değerli.

Ayrıca Gökay Ağıngil etrafındakileri yazmaya özendirmiş. Onlardan da anılarını yazmalarını istemiş ve bu anıları kitabına koymuş. Bu nedenle *Anılarla İzcilik* isimli kitabını sevdim. İzciliğin paylaşıcı yanını çok iyi ortaya çıkartmış.

Aynı anıyı birden fazla kişiden dinlediğinizde, bazı yaşanmışlıklara farklı insanların nasıl da farklı yaklaştıklarını görüyor, şaşıırıyorsunuz.

Hasılı kelam *Anılarla İzcilik* kitabını tüm izcilere ve İzci Liderleri’ne tavsiye ediyorum.

Bir şeyi daha tavsiye ediyorum naçizane: Anılarımız çok değerli, düşüncelerimiz de ona keza. Bu nedenle klavye ve cep telefonu (Facebook ve Instagram) olduğu kadar kalem ve kâğıtla da aramızı iyi turalım.

Birçok nedeni var bunun ama sadece iki tanesini söyleyip geçeyim:

Birincisi zaman içinde en azından detayları unutabiliyoruz. İkincisi bizden sonrakilere ne yaşadığımızı aktarabilirsek, onlara daha iyilerini yapma-yaşama imkânı veririz.

Evet, Gökay Ağıngil Lider’ime kitabı için çok teşekkür ediyor, hoş günler geçirmeme vesile olduğunu bilmesini istiyorum.

İZCİLİKLE DOLU BİR YIL

14 MART 2021

Anadolu İzcilik Federasyonu olarak bundan tam bir yıl önce “Haydi bakalım!” demiş ve kollarımızı sıvamıştık.

Zaman ne çabuk geçmiş.

İzcilik için aralıksız, nefes bile almadan çalıştığımız için olmalı.

İzciler, arada bir dönüp geriye bakmayanların, hedeflerine zamanında ulaşamayacaklarını bilirler.

Malumunuz “harita ile pusulanın yönüne konulması” da olmazsa olmazımızdır.

İşte şimdi o an!

Durup, geriye bakma ve haritayı yeniden yönüne koyma vakti.

Bundan tam bir yıl önce yine böyle yapmış, haritayı ve pusulayı yönüne koymuştuk.

Bu sayede “ağırlığın derneklerin inisiyatifinde olduğu” bir federasyona kavuştuk.

Aradan bir yıl geçtikten sonra bugün aynı çalışmayı yine yapıyor, haritamızı ve pusulamızı, bir kez daha yönüne koyup, doğru yolda olup olmadığımızı kontrol ediyoruz.

İzcilikle ilgilenen herkesin bildiği gibi, izcilik kendine özgü bir oyun!

Başka hiçbir disiplinde olmayan kurallara sahip bu evrensel oyunu oynarken hem muhafaza etmeyi hem yenileşmeyi bilmemiz gerekiyor.

Bu nedenle geçtiğimiz yılı, yazılı olan ve olmayan eski kurallarımıza sahip çıkarak ve dünyanın kaydettiği yeni gelişmelerden gözümüzü ayırmadan değerlendirdik.

Geçen yıl maalesef dünyayı ve ülkemizi alabildiğine etkileyen bir pandemi süreciyle yüz yüze kaldık. Bu süreci ne yazık ki henüz atlatabilmiş değiliz, karanlık bulutlar henüz dağılmış değil. Bu korkutucu, üzücü, can sıkıcı günlerin mümkün olabilecek en kısa zamanda geride kalmasını umuyor ve diliyoruz.

Ülkemizin kendine özgü siyasal, sosyal ve ekonomik sorunları pandemiyle birleşince işimiz daha da zor bir hal aldı. Birbirimize sarılmaktan ve daha iyisini nasıl becerebileceğimizi düşünmekten başka çaremiz yoktu.

Seçmemiz gereken iki yol vardı:

Bunlardan birincisi oturup her şeyin daha iyi olacağı ve bu sayede izciliğin de daha iyiye gideceği günleri beklemektir.

İkincisi ise tahmin edebileceğiniz gibi imkânsızlıklara ve çaresizliklere rağmen izcilik için kollarımızı sıvamak.

İzcilere yakışanı yaptık!

Kollarımızı sıvadık ve umutla, inançla elimizden gelenin en iyisini yapmak için ileriye atıldık.

Fularımızı taktığımız gün ettiğimiz yemini asla unutmadığımız için, yolumuzu bulmakta çok zorlanmadık.

İzciler bilir. Oymakbaşı aniden “Kim?” diye sorar. İzciler bunun için hep hazırlıklıdır ve “Ben!” diye cevap verirler.

Bu cevap, görev almaya hazır olmak anlamına gelir. Üstelik daima!

* * *

Anadolu İzcilik Federasyonu’nun liderleri, tüm izcilik kamuoyunun da bildiği gibi –çünkü her şey onların gözlerinin önünde oldu– iğneyle kuyu kazar gibi çalıştılar.

Tam burada bir söylenceden söz etmekte yarar görüyorum:

Hacca gitmeye çalışan topal karıncaya, burun kıvrarak “Ama yol çok uzak. Üstelik senin bacaklarından biri de topal!” denir. Aslında söylenmeye çalışılan, topal karıncanın hedefine asla ulaşamayacağıdır. Topal karınca kendisini caydırmaya çalışanlara “Ama yolunda ölürüm ya!” diye cevap verir.

Tabii ki ne biz AİF’li İzci Liderleri topladık ne de gidilecek yer hacdı.

Öte yandan, yollar uzun, dikenli, taşlıydı, bastığımız yer üzüntülerle doluyordu, sel, çığ ve ateşle imtihan ediliyorduk ama yılmadık, gülerek yürüdük.

Yaptıklarımızın ne tür bir düşüncenin ürünü olduğunu, birkaç satırla da olsa söylememizde yarar var.

Öncelikle önümüze, hakikaten demokrasinin tam anlamıyla işleyeceği bir atmosfer oluşturmayı koyduk.

Bir sivil toplum kuruluşu olarak, demokrasiyi iliklerinde, kemiklerinde hisseden bir kurum olmaya kararlıydık. Bundan asla taviz vermeyecektik.

Tek tek bütün liderlerin yönetimde temsil edilmelerini sağlayacak, fikirlerini ifade edebilecekleri bir tüzük yazdık.

Mutlaka kurumsallaşacaktık. Ünitelerden, derneklere ve federasyona kadar sistemimizi en baştan kurum kültürünü yaşatacak bir yapılanmaya ulaşmak üzere tasarladık.

Ve tabii, bunu garantiye alacak, yüzlerce sayfadan oluşan bir müktesebat oluşturduk.

Kurumlar ancak organlar vasıtasıyla ayakta durabilir.

Tam bu nedenle, işlevsel organlara sahip bir mekanizma kurguladık.

Kurumsallaşma sürecimizi tamamlar tamamlamaz genişleme sürecimizi başlattık.

Kurucu derneklerimize yenilerini eklemek için çaba gösterdik.

Kurs faaliyetlerimize hız verdik.

Biliyoruz ki “lider ve izci” bir elmanın iki yarısıdır. Fiilen izcilik yapılan bir organizasyona mensup olmayan yetişkinlere birçok şey denir ama lider denmez.

Öte yandan yine biliyoruz ki lider olmadan izcilik yapılmaz.

Bu nedenle lider yetiştirmeye ağırlık verdik.

Şimdi bu çiçeği burnunda liderlerimiz, kendi ünitelerini kurmak ve başarıyla yönetmek için yetişmiş liderlere yardımcı oluyorlar.

Burada, başka neler yaptığımızı ve neden yaptığımızı uzun uzun anlatarak kıymetli zamanlarınızdan çalmak istemiyorum.

* * *

Ama bir faaliyetimiz var ki ondan bahsetmeden geçemeyeceğim.

Anadolu İzcilik Federasyonu olarak, izciliğe hangi kurumun çatısı altında olursa olsun emek vermiş değerli İzci Liderleri’mize “Uzun Hizmet Nişanları”nı vermeye karar verdik.

Hepimiz biliriz, güzel bir atasözümüz vardır: “Marifet iltifata tabidir.”

Ne yazık ki birçok konuda olduğu gibi ödüllendirme konusunda da kurak topraklar üzerinde bulunuyoruz.

Hangi konuda olursa olsun, bir işin ucundan tutmuş, onu başarıya taşımak için çaba göstermiş, ter dökmüş, emek vermiş olanlarımızı, ödül vermek şöyle dursun dövmekten beter etmekte üzerimize yok!

Bunu rahatlıkla söylüyorum, çünkü geçen yirmi yıl içinde onlarca yıldır izciliğe emek vermiş olanların bir tanesinin bile ödüllendirilmediğini görüyorum, biliyorum!

AİF olarak, etrafımıza baktığımızda izciliğe emek vermiş onlarca, yüzlerce eski liderimizin ihmal edilmiş, haksızlığa uğramış oldukları hissine kapılıyor, bundan büyük üzüntü duyuyoruz.

Biraz ilgilenenler bilir, dünyanın bütün ülkelerinde, izcilik kuruluşları, on yıldan başlayarak elli, altmış yıl izciliğe emek vermiş emektarlarına “Uzun Hizmet Nişanları” verir.

AİF olarak bu haksızlığı gidermenin boynumuzun bir borcu olduğunu düşündük ve özenle hazırladığımız “nişan ve beratları” çok yakında, bir kereye mahsus olmak üzere ve beyan usulüne uygun olarak hak edenlerle buluşturacağız.

Hatırlayacağınız gibi, AİF bir parçası olduğu izcilik camiasına katılırken bir “deklarasyon” yayımladı. Web sitemizde bulabileceğiniz bu deklarasyonu burada tekrarlamayacağız ama şunu söylemeden geçemeyeceğiz:

İzciliğe gönül veren, geleneklerimizi umursayan, dünyanın kat ettiği gelişmeleri izleyen, içindeki iyi çocuğu yaşatmaya devam eden bütün izci ve liderlerle aynı yolda yürüdüğümüzü hissediyoruz, düşünüyoruz.

İzci olsun olmasın, izciliğe faydası dokunacağını düşündüğümüz herkesi dostumuz, arkadaşımız bilmeye hazırız.

AİF'İN 1. KURULUŞ YILI

5 TEMMUZ 2021

Hepimiz biliyoruz ki aslında AİF 1 yaşına girmedi.

Hukuken 1 yaşındaysa da kökeni olan Türkiye İzciler Birliği'nden başlatacak olursak, 66 yıllık bir geçmişe sahibiz.

Bunu rahatlıkla söylüyorum, çünkü Türkiye'nin ilk sivil toplum kuruluşlarından ve bağımsız izciliğin sembolü olan TİB'in liderlerinden hayatta olanların neredeyse hepsi AİF'te.

Cemalettin Ağabey, Baha Murat Ağabey, Ayhan Ağabey... Naçizane ben, hepimiz AİF'liyiz.

Yaşayan ama coğrafi nedenlerle aramızda olamayanlarımızın da kalbi eminim buradadır.

Bu vesileyle, izciliğe ve TİB'e gönül vermiş, katkılarda bulunmuş ve Gökyüzü Oymağı'nda istirahata çekilmiş bütün rahmetli liderlerimizi saygıyla anıyorum.

* * *

AİF'in kuruluşu, hepimiz açısından dersler çıkartmamız gereken bir serüvendi. Bundan az sonra söz edeceğim. Öncesinde dikkat çekmek istediğim birkaç mesele var.

Üzülerek söylemem gerekiyor ki kurak topraklar üzerinde yaşıyoruz. Kuşkusuz bunun nedenleri var.

Çok teferruata girmek istemesem de durumumuzun hep böyle olmadığını söylemem lazım. Suların yollarını değiştirmeyi becerebilen liderler sayesinde, nefes aldığımız zamanlar da oldu. Cumhuriyetimizin kuruluş öyküsü, buna güzel bir örnektir!

Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşları, üzerinde yaşadığımız toprakları yeşertmiş, bizden önceki nesle altın bir tepsi içinde teslim etmişlerdi.

Neyazık ki kıymetleri bilinmedi, değerleri anlaşılamadı.

Daha doğrusu ancak şimdilerde, yeniden bilinir, yeni yeni anlaşılır oldu.

Zararın neresinden dönülse kârdır.

Kuraklaşma iklimsel bir sorun olduğu için, kendisini sadece bir ya da birkaç konuyla sınırlamaz.

Mesela, müzikten hoşlanmayan, heykeli de operayı da sinemayı da sevmez.

Bilimle başı hoş olmayan, özerk üniversiteyi kendisine tehdit olarak görür, zapturapt altına almak zorunda hisseder.

Örnekleri uzatmayacağım.

Ülkemizi yönetenler, geçtiğimiz yirmi yıl boyunca ülkemizi kuraklaştırmaya dair dünya kadar berbat “iş”e imza attılar.

Zamanında yüz bin olarak telaffuz edilen izci ve on bine yaklaştığı gururla ifade edilen lider sayısından bugün geriye kalanı, maalesef artık binlerle bile ifade edemiyoruz.

Hepinizin bildiği gibi, bunun en önemli nedeni Milli Eğitim Bakanlığı'nın izciliği kapatmasıydı.

Bugünden geriye doğru baktığımızda, böyle bir uygulamaya neden gidildiğini artık gayet iyi anlıyoruz.

Çağdaş eğitim metotlarıyla, izciliğin felsefesine göre yetiştirilmiş İzci Liderleri, bağınazlığı egemen kılmak isteyenlerin önünde ayak bağı olacaktı. Sökülüp çöpe atılmaları gerekiyordu, öyle de yapıldı.

Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın, izciliği bir dünya görüşünün arka bahçesi haline dönüştürmesi de Türkiye izciliğine vurulan ikinci büyük darbe oldu.

Bu iki önemli nedenle, bugün ülkemizde ne yazık ki devlet eliyle yapılan bir izcilikten söz etmemiz mümkün değil.

* * *

İzcilik bildiğiniz gibi, sağdan da okunsa, soldan da okunsa izciliktir!

İzciliği amaçlarından, hedeflerinden kopartıp kendi siyasal hedeflerine, düşün dünyalarına, felsefi ve dinsel bakış açısına uydurmaya çalışanlar ne vatan ne millet ne de kendileri için hayırlı bir iş yapmış olmazlar.

Çünkü izcilik, kendine özgü felsefesi ve eğitim sistemi olan, bir program dahilinde, dünyanın bütün ülkelerinde icra edilen uluslararası bir gençlik hareketidir.

O ülkede öyle, bu ülkede böyle, birbirinden farklı izcilikler olmaz. Olursa, geçtiğimiz dönemlerde diktatörlüklerle yönetilen ülkelerde olduğu gibi olur. Örnek olarak

Nazilerin kahverengi gömlekli, siyah fularlıları sözde izcilerini, Demirperde ülkelerinin kırmızı fularlı piyonerlerini verebilirim.

Diktatörler ve diktatörlüklerin tarihin çöplüğüne gittiği ülkelerde izcilik geriye döndü, gerçek anlamında uygulanmaya devam ediyor.

Ülkemizden örnek verecek olursak, izcilik ne Kuran kursu olmalıydı ne de imam hatip mektebi.

Bu demek değildir ki izcilik ya da izciler dine karşıdır. Tabiatıyla hayır!

İzciler daha yemin etmeye başlarken “Tanrı’ya ve vatanıma...” derler. Bu da izciliğin dine karşı olmadığını bir göstergesidir.

Ne yazık ki her konuya “din işleri” olarak bakanlara bunu anlatmak mümkün olamadı. Geçen yirmi yıl içinde anlatılmadığını yaşayarak gördük. Olan izciliğimize ve daha birçok başka disipline oldu.

Mesela, artık çağdaş anlamda bir eğitim sistemine sahip değiliz.

Gelişmiş ülkelerin eğitim sistemlerinin aldıkları sonuçları bizimkilerle karşılaştırdığımızda, üzülmemek, karalar bağlamamak elde değil.

* * *

Konuşmamın başında AİF’in kuruluş serüvenini kastederek “Bu noktaya geri döneceğim...” demiştim. Şimdi müsaadenizle bu konudan birkaç satırla da olsa söz etmek istiyorum.

Bildiğiniz gibi, bundan tam bir yıl önce, derneklerimiz, geliştirdikleri bir inisiyatifle federasyonumuzu daha sağlam bir zemine oturtma kararı aldılar.

Bu yolda tüzüğümüzü, yönetmeliklerimizi, çalışma prensiplerimizi masaya yatırdık.

Yeniden kuruluşumuzun 1. yılında, bunun ne anlama geldiğini berrak bir biçimde ifade etmemizde yarar var.

Milli Eğitim’de izcilik kapatılınca ve Gençlik ve Spor’da izcilik izcilik olmaktan çıkartılınca, şapkalarımızı önümüze koymuş, ne yapmamız gerektiğini düşünmüştük. Sonunda, “kervan yolda düzülür” misali bir hareketle federasyonlaşmaya gittik.

En büyük yanlısımız da bu oldu!

Lütfen bunu hem kendi adıma hem de sözünü ettiğim hareketi başlatan –en azından benim gibi düşünen– öteki İzci Liderleri adına bir özeleştirisi olarak kabul edin.

* * *

Bilinenin aksine, kervan yolda düzülmez.

Özellikle de kervanların yerini dev lojistik şirketlerinin aldığı çağımızda, bu iş asla böyle yapılmaz. Yapılmamalı.

Organizasyonların nasıl kurulmaları, nasıl çalıştırılmaları, nasıl verimli olacakları bilim haline dönüşmüşken, okullarda ders olarak okutulurken, hiç hak etmeyen, kerameti kendinden menkul birilerinin koltuklarının altına elli yıl önceki yönetmelikleri, tüzükleri sıkıştırarak “Hadi sen yaparsın!” demek, doğru bir iş değildir.

Böyle davranmak, sorunlar üreteceği en baştan belli bir oluşuma kapı aralamaktı.

Öyle de oldu.

Eşitliğe, adalete, liyakate kulak asmayan, bilgiyi görmezden gelen, geçmişiyle kavgalı, geleceğini budamayı meslek haline getiren organizasyonların, uzun ömürlü olmalarını beklemek hayaldir.

Aslında bunu en başta, daha kural koyma aşamasındayken öngörmemiz gerekiyordu.

İzci kardeşliği, ağabeyliği, dostluğu, liderliği gibi müesseselerin dayanma gücü, emin olun çıkacak ilk fırtınaya kadardır!

Fırtına çıkıp dalgalar karayı dövmeye başladığında, bu iyi niyet müesseseleri kumdan kaleler gibi çöker, yok olur.

Öte yandan, sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer!

Tam da bu nedenle, AİF'in kuruluş süreci bir hayli meşakkatli oldu.

Aylarca yönetmelikler, tüzük, çalışma prensipleri üzerinde konuşuldu. Kurumsal karakter, kimlik, özgünlük, amaçlar, hedefler üzerine kafa yoruldu, dört dörtlük bir müktesebat oluşturmak için ter döküldü, emek verildi.

AİF'i kuracak derneklerin başkan ve önderleri, aşağıdan yukarıya doğru ve demokrasinin bütün kurallarını yerine getirerek, AİF'i küllerinden ama bu kez çağdaş dünyanın prensiplerini de göz önünde bulundurarak yeniden yarattılar.

Bu çabayı ve sonucu hakikaten önemsememiz gerekiyor.

Ben önemsiyorum ve kendi derneğim de dahil olmak üzere, bu yolda emeği geçen tüm dernek başkanlarına ve önderlerine teşekkür ediyorum.

Beş yıl süreyle deneme sürüşünü yaptığımız İzcilik Federasyonumuz, bir yıldır asıl yolculuğunu sürdürüyor.

Gelelim, yolculuğumuzun nereye ve neye doğru olduğuna!

En başta söylediğim gibi, kurak topraklarda yaşıyoruz.

Lütfen, sıkça tekrarladığım bu lafı yakınma değil, durum tespiti olarak kabul edin. Makûs talihimiz de diyebileceğimiz bu gerçeği değiştirmekten başka çıkar yolumuz yok.

En azından bana varmış gibi görünmüyor.

Ne yazık ki aydınlanmasını henüz tamamlayamamış, tamamlama süreci birçok nedenle akamete uğramış bir ülkede yaşıyoruz.

Böyle olunca, bütün öteki yurttaşlara, sorumluluk sahibi kurumlara ve biz izcilere çok önemli görevler düşüyor.

En geniş anlamda söyleyecek olursak, ülkemizin gelişmesinde, çağdaş medeniyetler düzeyini yakalamasında, izciler olarak mutlaka çok ama çok aktif rol oynamalıyız!

Yolculuğumuz aydınlığa, gelişmeye, modern Türkiye'nin yeniden kurulmasına doğru olmalı.

Evet, “yollar, uzun, dikenli ve taşlı” ayrıca “sel, çığ, ateş altındayız” ama “gülerek ve el ele yürüdükçe” inanın bana başaracağız.

HER YÖNETMELİK ESKİR

17 EYLÜL 2021

Anadolu İzcilik Federasyonu olarak, halihazırda kurulu derneklerin bir arada faaliyet göstermesini sağlamak için 2020'nin temmuz ayına doğru harekete geçtiğimizde, gündemimizdeki ilk madde “yönetmelik” oldu.

Kuşkusuz “yönlendirici ve bağlayıcı ana metin”ler kurumların gideceği yolu ve bu esnada nasıl bir duruş sergileyeceklerini tarif ederler. Bu nedenle de bir yerlerden kopya çekilmeden, aceleyle getirilmeden, sindirilerek hazırlanmalıdır.

Kısaca söyleyecek olursak, “ana metin” hazırlanırken, dünyanın geldiği nokta, ülkenin içinde bulunduğu koşullar ve üye derneklerin genel duruşlarına dikkatle bakılmalıdır.

Bu nedenlerle, temmuz ayına kadar neredeyse iki ay süreyle, gece gündüz “yönetmelik” üzerine çalıştık.

Öncelikle o güne kadar yazılmış kendi ülkemizdeki bütün yönetmelikleri masaya yatırdık, madde madde tartıştık. Hangisinin hangisinden ne tür farkları olduğunu anlamaya çalıştık. Eksiklerinin, fazlalarının, akan zamana yenik düşmüş yanlarının neler olduğuna kafa yorduk.

Bununla yetinmedik. Türkiye’de alnımızın akıyla temsil etmeye çalıştığımız WOIS’in ve dünya izciliğinin ana motoru olduğunu teslim ettiğimiz WOSM’un tüm yönergelerini de masanın üzerine koyduk.

Kimilerinin “68 Yönetmeliği” diye “balonunu isteyen çocuk” misali tutturmasına karşılık, WOSM’un 50’li yıllardan bu yana, neredeyse her beş yılda bir yönergelerini değiştirdiğini fark ettik. Bunun nedeni, bu önemli izcilik teşkilatının akan zamana ayak uydurmayı başarabiliyor olmasında gizliydi.

WOSM’a nazaran yeni bir dünya organizasyonu olan WOIS de görece yeni olan yönergeleri ve öteki müktesebatında gelişmeyi önceliyor, çocuk ve gençleri olduğu gibi liderleri de çağdaş kavramlar etrafında toparlamaya çalışıyordu.

Bu durumda, AİF’in sözlüğü de zengin olmalıydı:

İşbirliği, uyum yeteneği, inovasyon, küresel vatandaşlık, kritik düşünme, iletişim, verimlilik, sorumluluk, bilgiye erişim, analiz ve sentez, girişimcilik, çevre, küresel ısınma, dijital teknolojiler ve elli küsur yıl önce yönetmelik yazmış liderlerimizin haklı olarak akıllarına bile gelmemiş onlarca, yüzlerce kelime daha...

Ayrıca, AİF’i kurmaya karar vermiş olan derneklerin başkanları ve izci önderleri olarak, TİF ve OBESİD’de nelerin yaşanmış olduğunun, ne tür yaklaşımların izciliği nereden nereye taşıdığının gayet iyi farkındaydık. Amaçlar doğrultusunda, kullanımda olan yönetmeliklerin, nerelerinin nasıl eğilip büküldüğünü yaşayarak görmüştük.

Ülkemizdeki yaygın hastalıkla, bir kurumu birinci elden yönetmeye başlayanların ve şürekalarının, kısa sürede o kurumu bir dükalık haline getirdiğinin de bilincindeydik. Yaşamıştık ve görmüştük. Alıcı gözle bakın, etrafın değişmeyen dernek, federasyon, parti, spor kulübü başkanlarından geçilmediğini göreceksiniz.

Ülkemizin yeni bir “dediğim dedik, çaldığımız düdüğü” diyecek kuruma, kerameti kendinden menkul başkana ve etrafını çevirmiş kasta ihtiyacı yoktu.

Hariçten gazel okuyanlar yerine, davulu da tokmağı da elinde bulunduran, bir başka deyişle derneklerin kendi kendini yönettiği bir yapılanmaya öncelik vermeliydik.

Masaya bu öngörüler ve fazlasıyla oturduk.

Elbette, AİF’in içinde bulunan, geçtiğimiz yollarda bizi asla yalnız bırakmayan, AİF’i kurma yolunda da yüreklen-diren TİB’li ağabeylerimizin görüşlerini de almamız gereki-yordu. Onlardan da bu süreçte alabildiğine yararlanmamız gerektiğinin bilincindeydik. Öyle de yaptık.

TİB’in Türkiye izciliğinde ne kadar önemli bir köşe taşı olduğunun, kurulu olduğu zaman diliminde, ülkemizde izci-liğe baştan sona nasıl yeni bir form verdiğinin farkındaydık.

TİB ekolünün, felsefi açılımıyla olduğu gibi/kadar yetiştir-diği lider kadrosuyla ülkemiz izciliğine ne kadar önemli katkılarda bulunduğunu teslim etmeyen bir izci ya da lider olduğuna sanmıyorum.

O halde, TİB’in hakkını ödemek ve yeni, çağdaş yolcu-luğumuzda emin adımlarla yürümek üzere, kendimizi ge-lenekten geleceğe çağdaş enstrümanlarla donatmaya başla-yabilirdik.

Öte yandan daha masaya otururken biliyorduk ki yöneti-me dair hiçbir metin zamana direnemez.

Hazırlamaya koyulduğumuz AİF’in müktesebatı da –ye-nilenmemesi halinde– gün gelecek zamana yenik düşecekti. Önemli olan, tıpkı 68 Yönetmeliği gibi, yazıldığı zamanın en ilerici, en gelişmeci metnini oluşturmak için çaba gös-termekti.

Bu anlamda, masaya 68 Yönetmeliği'nin çağdaş versiyonunu yazmak için oturduğumuzu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Sonrası, tıpkı WOSM örneğinde olduğu gibi, uygun zaman dilimlerinde gerçekleştirilecek “revize çalışmalar”la gelecekti.

Bunu sağlayacak olan ise, yeni yetişecek fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür, gelecek jenerasyon İzci Liderleri olacaktı.

Toplum ve toplulukları sonsuza kadar mükemmel şekilde yönetecek bir metnin hayalini kurmak ya da kurdurmaya çalışmak, doğan ve batan güneşin hareketini yok saymak ve insanlığın gelişimini görmezden gelmek anlamına gelir.

50'li yıllarda din, dil, ırk, cinsiyet, çevre, bilim, teknoloji gibi kavramlara olan yaklaşımla, aradan 70 yıl geçtikten sonra bugün aynı kavramlara yaklaşımların farklı olması anlaşılır bir durum olmalıdır.

Kaldı ki dünya geçen yirmi yıl boyunca önceki yüzyıldan (1900'lü yıllardan) çok daha hızlı dönmüş, karşımıza “dijital teknoloji” diye bir gerçeklik çıkartmıştır.

Bu konuya ünite çalışmaları, dernek çalışmaları, federasyonun görevleri gibi konularda mutlaka yer vermeliydik.

İçeriğe dair bir örnek verecek olursak:

Geçen yetmiş yıl içinde “demokrasi” kavramı çehre değiştirmiş, sivil toplum kurumları adı verilen organizasyonlar dünyayı pıtrak gibi sarmıştı. Bunların iç işleyişleri, izcilik gibi, özellikle de Türkiye izciliği gibi demokrasi ihtiyacını iliklerinde kemiklerinde hisseden bir organizasyonda kullanılmak açısından alabildiğine değerliydi.

Biçime dair bir örnek verecek olursak:

Artık doğaya uygun renkler seçerek doğanın içinde kamufle olmanın değil, görünmenin yollarının bulunması gereken

bir zaman diliminde yaşıyorduk. Üniformamızı bunun için kırmızı yaptık.

Buna karşılık 1955 yılının TİB'inin amblemini, AİF'i geçmişe bağlayan bir sembol, bir tür köprü olsun diye, mümkünse sonsuza kadar yaşatmak dileğiyle, TİB'li izci ağabeylerimizden de teşvik görerek sahiplendik.

Geçmişimize sahip çıkmanın ve aynı zamanda geleceğe dair umut olmanın yollarını kılı kırk yarararak aradık.

Yorucu çalışmalarımızın sonucunda masaya koyduğumuz, çağdaş dünyadan esinlenen ve ulusal ihtiyaçlarımızı göz önünde bulundurarak hazırladığımız, AİF'in yüzlerce sayfadan oluşan paha biçilmez değerinde müktesebatıdır.

Sadece AİF'in yönetmeliğinden söz etmediğimizin iyice anlaşılmasını sağlamak için "müktesebat" sözcüğüne burada bir kez daha vurgu yapıyoruz.

İftiharla söylüyoruz ki, AİF bugün dünyaya örnek olacak bir metinler manzumesine sahiptir.

Öte yandan yeniden tekrarlıyoruz ki, her metin zaman içinde eskir, çünkü dünya dönmektedir.

TİF'İN SÖZDE SEÇİMLERİ

25 EKİM 2021

Öncelikle Aşkın kardeşime girdiği seçimlerde başarılar diliyorum.

Kuşkusuz, Aşkın Üçvet benim izcilik camiasında en sevdiğim liderlerden biridir. Anlaştığımız ve anlaşılmadığımız noktalar çoktur ama “izciliği sevmek” konusunda İzci Aşkın'ın samimiyetinden zerre kadar şüphem olmaz. Tahmin ediyorum ki onun da benimle ilgili fikirleri de pozitifdir.

Gelelim konumuza:

Bilimsel çalışmalarda, kabul edilebilir hata payı yüzde 2 bilemediniz 3'tür. Bu nedenle bilim insanları birbirlerine emin oldukları bir konudan söz ederlerken, “Yüzde 2'lik bir yanılma payı bırakıyorum!” derler ve böylelikle kendilerini sokaktaki insanlardan ayırırlar.

Sokaktaki insanların dili en çok da cahillikten hep “kesin”dir!

Hiçbir zaman sokaktaki insanlar gibi/kadar “kesinci” olmadım.

Evet, Aşkın'ın, girdiği bu seçimi kazanamayacağını düşünüyorum ve “yüzde 2 yanılma payını” bu öngörüme ekliyorum.

Buraya kadar söylediklerimin, kendi başına ele alındığında büyük bir önemi yok. Bundan sonra söyleyeceklerimse, en azından benim için alabildiğine önemli.

TİF seçimini ve Aşkın kardeşimizin bu seçimlere katılıyor olmasını birçok açıdan konuşmalıyız.

En önce de hiçbir seçimin tek katmanlı, yani “sadece seçim” olarak görülmemesi gerektiğinin üzerinde durmalıyız.

Bu seçim aslında bize son derece verimli bir Türkiye okuması imkânı sağlıyor.

İçinde nefes aldığımız, canımız gibi sevdiğimiz izciliğin üzerinden, güzel ülkemize dair bir geçmiş ve gelecek okuması yapmak, inanın bana hepimiz için yaşamsal değer taşıyor.

Okumalarımızdan ilkinin, “seçimlere gidiş ve yapılış” açısından değerlendirilmeliyiz.

Türkiye İzcilik Federasyonu kuşkusuz bir apartman değildir ve kendisine bir apartman yöneticisi aramamaktadır. Bütün ulusal federasyonlar gibi İzcilik Federasyonu da sosyal bir organizasyondur ve toplumlar bu tür sosyal organizasyonların üzerine bina olur.

Sıradan zamanlarda bile bu böyleyken, geçen yirmi yıl boyunca yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda, TİF seçimlerinin hakikaten çok önemli bir mesele olduğunu söylemem lütfen kimseyi şaşırtmasın.

Aksi takdirde, geçen yirmi yıl boyunca “Türkiye İzcilik Federasyonu’nun bir kısım insana kapalı olduğu” tezini tekrar tekrar konuşmaz, en azından on beş yıl süreyle Ankara

yollarında nice ayakkabılarımızı eskitmez, kıymetli zamanımıza kıymazdık.

★ ★ ★

Şahsen ben, TİF'in son yirmi yıl boyunca yaptığı seçimlerin hiçbirini meşru saymıyorum.

Sanıyorum, AKP iktidarından önce izcilik yapan İzci Liderleri'nin hepsi benim gibi düşünüyorlardır.

Bunu böyle kolayca söyleyip, arkama bakmadan gitmek istemiyorum. Aksi takdirde bilinen bir konuyu tekrarlamış olmaktan ileriye gitmem.

Tam da bu nedenle müsaadenizle, önce birkaç satır seçimler ve meşruiyet üzerine konuşmak istiyorum.

Bir seçim nasıl meşru kabul edilir, neden meşru sayılmaz, bunu hepimiz biliyoruz.

Eğer seçime katılacak olanlar demokrasinin bütün kuralları çalıştırılarak sandığa gitmiyorlarsa o seçime gayrimeşru deriz. Böyleyse, bir seçimle ilgili meşruiyetine karar vermeden önce sormamız gereken ilk soru, seçime katılmak için, alanda bulunan herkese eşit imkânların sağlanıp sağlanmadığıdır.

Öyleyse, şu soruyu sorarak meseleyi açmama lütfen izin verin:

Yaklaşık yirmi yıldır, TİF'in "gerçek izcilik peşinde koşan İzci Liderleri'nin önünü kapattığını" konuşmuyor muyuz?

En azından ben ve Aşkın Lider bunu yüzlerce kez tekrarlamadık mı?

Ve eğer böyleyse, TİF meşruiyetini kaybetmiş bir kurum olmuyor mu?

Meşruiyetini kaybetmiş kurumların yapacakları seçimler de kendiliğinden gayrimeşru sayılmazlar mı?

Aşkın kardeşimin TİF'in yaklaşmakta olan seçimlerine katılmasına, aklımdaki bu deli sorularla yaklaşmamın hiç kimseye tuhaf geldiğini sanmıyorum.

TİF eğer demokrasinin kurallarını işleterek seçime gitmiş olsaydı, kuşkusuz seçimlerin muhtemel sonuçları önümüzdeki seçimlerdeki gibi tezahür etmeyecekti.

Bir başka deyişle Hasan Subaşı geçen yirmi yıla yakındır “seçildiği” gibi başkanlığa seçilemeyecekti.

Bugün Türkiye sathına yayılmış, cidden izcilik yapan dernekler ve ünitelerin sayısına bir bakmamız bizi bu fikre alabileceğine yaklaştıracaktır.

Hepimiz biliyoruz ki bugün TİF'in seçimlerine katılacak derneklerden çok daha fazlası, TİF'in dışında, varlığını TİF üyesi olmadan sürdürüyor. Kimileri sivil toplum örgütü olarak organize olmuş bir bölümü de hiçbir federasyona üye olmadan izciliklerine devam ediyorlar.

Zaten TİF seçimlerine antidemokratik yaftasını yapıştırmamıza yol açan asıl büyük gerekçe de bu değil mi?

TİF'in kapıları dışarıdaki bu organizasyonlara kapalı olduğu sürece de bu gerçeklik değişmeyecek.

Gelelim Aşkın kardeşimin TİF seçimlerine girecek olmasına.

Bana soracak olursanız İzci Aşkın blöf yaptı, sözde İzci Hasan ise blöfü gördü.

(Bu kavramları meseleyi daha iyi anlayabilmemiz için kullanıyorum. Yoksa ne Aşkın bir kumarbaz ne de Hasan onun masa arkadaşı. Yanlış anlaşılmasın diye yaptığım bu açıklamadan sonra devam edeyim.)

Masanın etrafında toplanmış olanların sanıyorum büyük çoğunluğu Aşkın Lider'in elinde ne olduğunu baştan biliyorlar. Hiç!

Zaten onun için ben de en baştan yüzde 2 yanılma payıyla bu "oyun"un sonunu bildiğimi söyledim.

Şimdi geldim, meselenin benim açımdan en önemli ve zor yanına, bir diğer deyişle sorusuna:

Neden TİF Başkanı Hasan Subaşı, Aşkın Üçvet'in seçimlere katılmasının yolunu açtı?

Açmayabilirdi. Türkiye gerçeklerine gözlerini yummamış kim varsa, güzel ülkemizde iki kere ikinin dört ettiğini artık gayet iyi görüyor ve biliyor.

Öyleyse, ne oldu da bu sefer "beş" etti?

Bana soracak olursanız Hasan Subaşı, İzci Aşkın'ın blöfünü yaptığı seçimlerin meşruiyetini kabul ettirmek için güle oynaya gördü.

Aşkın kardeşimizin sağladığı imkânı kullanarak yarın şöyle diyecek: "Madem meşru değildi de neden seçimlere katıldınız Sayın Aşkın Üçvet?"

Umarım ve dilerim Aşkın kardeşim seçimleri kazanır ve TİF'i yirmi yıldır döneme özgü koşullar sayesinde ve haksız bir biçimde ukdesinde tutan Hasan Subaşı'ya bu soruyu sordurmaz.

Buna sadece yüzde 2 ihtimal verdiğimi burada tekrarlıyorum!

Önemli Not: Seçimler sonuçlandı. Beklediğim gibi oldu. AKP-TİF Başkanı Hasan Subaşı, geçen yirmi yılda olduğu gibi bu seçimlerde de tulum çıkarttı.

EVRENSEL VE YEREL

26 EKİM 2021

TİF'te gerçekleşecek seçimin heyecanı “bizim mahalle”yi de sarmışken (nedense) birkaç önemli konuya dikkat çekmek istiyorum.

TİF maalesef geçen yirmi yıl içinde tuğla üstüne tuğla koymadı. Tersine, var olan tuğlaları da yıktı, ilkel toplumlardan kalma bir inşaat tekniğiyle, çamur ve saman kullanıp “yepyeni” sözde bir bina inşa etti.

Bu lafları aşagılamak için söylemiyorum. Derdim, biraz ironiye de başvurarak meselenin iyi anlaşılmasını sağlamak.

Kuşkusuz bugün içinde bulunulan durumun öncesi de var.

TİF hatta OBESİD yirmi yıl öncesinde de şahane modeller uyguluyor değillerdi.

Benim kuşağım henüz ölmedi. Hangisine dokunursanız bin ah işitirsiniz.

“Tamam, hiç bu kadar dibe vurmamıştı ama yine de bir sistem vardı...” diyenler çıkacaktır. Bir nebze de olsa hak verebilirim.

Ben Subaşı Hanedanı'nın hüküm sürmeye başladığı dönemden önceki son yönetimin İletişim ve Medya Kurulu Başkanı'ydım. Demek istediğim TİF'in eski haline de yabancı değilim.

Buradan kalkarak, "Evet, şu andakiyle karşılaştıramayacak kadar adil ve izcilik kokan bir federasyondur..." diyebilirim belki ama yine de dünyayı çok ama çok uzaktan izlediğimizi söylemek zorundayım.

O zamanlar da dünya gidiyordu Mersine, biz gidiyorduk tersine.

Mesela, Prag'da yapılan Avrupa Konseyi toplantılarına katılımımız dün gibi aklımda. Katılımcı ülkelerin takımlarının neredeyse tamamının yaş ortalaması 25 civarındayken, bizim takımın yaş ortalaması nereden baksanız 65'ti. Bizden başka bir de Güney Kıbrıs vardı bu kadar yaşlı İzci Liderleri'yle uluslararası bir toplantıya katılmış olan.

Diyeceğim, Türkiye'nin devlet katındaki karar vericileri ve onların tayin ettikleri uygulayıcılar, izcilikle ilgili neredeyse hiçbir zaman yapılması gerekenleri yapmadılar. Sadece kendi işlerine geldiği gibi davrandılar.

Bunun etkileri hem TİF'te hem de OBESİD'de görüldü.

Hem yirmi yıl öncesinde hem de sonrasında.

O zamanlar işleri yönetenler dirayetli, düzgün lider yetiştirebilecek kapasitede olsalardı, bugüne gelinmezdi.

Bu söylediklerimin etkisini yirmi yıldır ne yazık ki hep birlikte yaşıyoruz.

Ülke izciliğini son yirmi yıldır yönetenler, yanlış izcilik öğrendiler ve işbaşına geldiklerinde onu bir de üstelik kendi siyasal bakışlarına ya da dünya görüşlerine göre yeniden yapılandırdılar.

Ortaya çıkan gerçek bir ucubedir.

Aman yanlış anlaşılmasın. Günümüzde, devlet eliyle uygulanan TİF izciliğinden söz ediyorum.

Yoksa Türkiye’de sivil toplum örgütü olarak dünya izciliğini yakalamaya çalışan organizasyonlar da var ve inanıyorum ki onlar geleceğimizin birer sigortası.

Evet, izciliği ilk uygulamaya başlayan ülkelerden biri olmamıza karşın, özellikle 80’li yıllardan itibaren hakkını layıkıyla vermediğimizi, tabiri caiz ise yalan yanlış uyguladığımızı söylememiz pekâlâ mümkün.

Lütfen kimse, bu arada sergilenen iyi niyetli çabaları görmezden geldiğimi söylemesin. İzcilik haliyle bir iyilik hareketidir. Birer birer bakıldığında hiçbir izci kötü olmaz. İstese de olamaz.

Benim burada vurgulamaya çalıştığım, kurulmuş olan, zaman içinde restore edilmeye çalışılan ve sonunda daha da berbat hale getirilen sistem.

TİF’te yeniden ve yirmi yıldır hiç değişmeyen padişahlık sistemiyle son seçime gidilirken, sözünü etmek istediklerim çok daha sistemsel meseleler.

Lütfen şu söyleyeceklerime kulak verin:

Biz aslında 70'lerin başından itibaren dünyada izciliğin ne yöne gitmeye başladığını hiç mi hiç anlamadık.

Bu nedenle de WOSM'un içinde hep bir ayırıkotu olarak kaldık.

Dünyanın en eski ve nüfus olarak da en kalabalık gençlik organizasyonu olan WOSM'un içinde, geçen yirmi yıl süreyle varlık gösteremememizden ve öncesinde de kayda değer bir etkimizin olmamasından hareketle bile, bunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

İstanbul'da yapılan bir Avrupa Konseyi toplantısı ve yüz akıyla çıktığımız Eurofolk dışında, Türkiye olarak, dünya izciliğine atılmış hiçbir önemli imzaya sahip değiliz.

Ne WOSM'u yöneten kadroların içinde yer aldık, ne de bir Jamboree'ye ev sahipliği yaptık. Daha acısı, bunların hayalini bile kuramadık.

Böyle olmasının birçok nedeni var:

1. Ülkemizde yaşanan siyasi istikrarsızlıklar kuşkusuz en önemli neden.
2. Öte yandan, kusuru siyasal istikrarsızlıklara atarak izciliği yönetenleri aklayamayız. Çünkü, bizim gibi istikrarsızlıklarla mücadele eden pek çok ülke (Mısır, İsrail, Hindistan), ya da bizim çeyreğimiz kadar bile geçmişe sahip olmayan ülkeler (Azerbaycan) yetiştirdikleri izciliğe uygun liderler sayesinde hiç de bizim durumumuzda değil.
3. Gelin saydığım bu iki nedene Türkçe konuşuyor olmak ve ülkemizde yabancı dil meselesinin büyük bir handikap olduğunu da ekleyelim.

İşte size üç objektif neden. Eminim bunlara başkaları da eklenebilir.

Bu arada bir dolu sübjektif neden de sıralayabiliriz ama zaman kaybı olur.

Kastım, kişisel zaaf, yeteneksizlik, süregelen anlamsız bireysel çekişme, izciliğe vermek yerine izcilikten almak istemek ve benzeri nedenler...

Şimdi de işte bir seçime gidiliyor ama TİF'in dışında kalıp da durumdan memnun olmayanlar hâlâ ne yapılması gerektiğine karar vermiş değiller. Ne kadar bize özgü değil mi?

Halbuki, bir kurumu dışında kalarak da düzeltmeye çalışabilirsiniz!

En azından hatalarının toplum tarafından bilinmesini sağlayabilirsiniz.

Ne bileyim en azından bir deklarasyon yayımlayabilirsiniz...

Lütfen bu yazımı, en azından kendi adıma, böyle bir deklarasyon kabul edin.

Burada bir konuyu izcilik kamuoyunun dikkatine sunmak istiyorum.

Yaklaşık bir yıldır, sivil toplum kuruluşu olarak kurulmuş ya da olmaya elverişli yapıları bir araya getirmek için özel olarak çaba sarf ediyorum.

Ben böyle deyince, Türkiye'de hâkim olan "Sen kim-sin?"ci söylem galebe çalabilir. Bu nedenle hemen, bana bu yetkiyi Anadolu İzcilik Federasyonu'nun Yönetim Kurulu'nun

verdiğini söylemeliyim. AİF'teki görevlerimden biri de Türkiye izciliğinin bir çatı altında toparlanması için çaba göstermek.

Ayrıca, izciliğe 50 küsur yıl emek vermiş olmamı da buna ekleyin.

Hemen söylemeliyim ki, yaklaşık bir yıldır “Haydi, bir araya gelelim, izciliğin sorunlarını konuşup bir çatı organizasyon kuralım...” dediğim arkadaşlarımın bazılarından hâlâ cevap bekliyorum.

Sakın kimse bunu bir kere söyleyip de peşini bıraktığını düşünmesin. Üzülürüm.

Kısa aralıklarla çeşitli sivil toplum kurumlarının başında bulunan ya da sağa sola dağılmış, zamanında ismiyle etkili olmuş arkadaşlarımı dijital bir kelimeyle söyleyecek olursam dürtüp duruyorum.

Ne hikmetse, kimse bana mısın demiyor!

Sanki memleketin de İzci Liderleri'nin de üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi.

Ama ne zaman ki TİF seçimleri yaklaşıyor –tıpkı bugünlerde olduğu gibi– herkeste bir heyecan, bir heyecan.

Yahu arkadaş, TİF'te seçim olsa ne yazar, olmasa ne yazar?

TİF kendi düzenini kurmuş, kapılar dışarıya sıkı sıkı kapalı.

Şu sorulara cevap arayınca bunu ayan beyan göreceksiniz:

Milli Eğitim Bakanlığı'nda izcilik neden kapatıldı? (Şimdi yeniden açıyorlar çünkü eski liderlerin üzeri çizildi, yenilerine bakıyorlar...)

Sonrasında açılan liderlik kurslarına isteyen herkes katılabilir mi?

Ünitelerin ve derneklerin federasyona katılmaları adalet ve hakkaniyete uygun yapıldı mı?

Yirmi yıl boyunca aynı adamın federasyonu yönetiyor olması tesadüf mü?

Öyleyse, geçiniz efendim!

Bu seçim filan değil, maskaralıktır!

* * *

Şimdi sorulacaktır “Peki nedir yapılması gereken?” diye. Şudur!

Türkiye izciliğine format atmak gerekiyor. Çünkü bilgisayar çökmüş durumda.

Hatta aletin kendisi de çok ama eski! Bu nedenle yeni bir bilgisayar almak ve içine en son sürüm programları yüklemek lazım.

Demem o ki artık eski lafları bir kenara bırakmalı, yepyeni bir hikâye yazmalıyız.

Ve hikâye mutlaka hem evrensel hem de aynı zamanda milli (yerel) olmalı.

* * *

Eski ilişki biçimleri, laflar, yapılaşmalar artık tarihe karışmalı.

Geçen yirmi yılın da ondan önceki otuz yılın söylemlerinin de temcit pilavı gibi tekrarlanmasından ne izciliğe ne de tek tek İzci Liderleri’ne hayrı olur.

Geçmiş bugünü kurdu. Mutluysanız mesele yok.

Yarına da referans olarak kullanın.

Ama hayır, Türkiye izciliği de güzel ülkemizin çocuk ve gençleri de bunu hak etmiyor.

Onlar çok daha iyisine, güzeline layıklar.

Şimdi tekrar gelelim, az önce saydığım üç objektif nedene.

Evet kanla, irfanla kurduk, tamam gözümüz gibi seviyor ve koruyoruz ama kabul etmeliyiz ki ülkemiz uzun yıllardır “bölünmüşlük sendromu”yla boğuşma halinde.

Ülkenin nasıl yönetilmesi, yönetimde din, dil, ırk, cinsiyet gibi unsurların hangi ölçüde ve ne yönde ağırlık kazanması gerektiği gibi faktörler, maalesef her siyasal değişiklikle birlikte izcilikte de kendini ağır biçimde hissettiriyor.

Muhtelif kurumların mensuplarına (öğretmen avukat, doktor...) otomatik olarak yansıyan siyasal istikrarsızlıklar, acaba izcilik gibi bir kardeşlik kurumunda ve iyilik hareketinde kendisini en ağır biçimiyle hissettirmek zorunda mı?

Değil!

Çünkü az önce saydığım, aynı zamanda ayrımcılık olarak da okunabilecek (din, dil, ırk, cinsiyet) unsurlar, izciliğin önüne koyduğu amaçlar ve hedefler göz önünde bulunduğunda rahatlıkla görmezden gelinebilir, yok sayılabilir meseleler.

Eğer ulusal ve uluslararası anlamda bir “birlikte yaşama ve birlikte yaratma” iklimini hâkim kılmak istiyorsak –aksi

takdirde izcilikte ne işimiz var- bu özellik olmazsa olmazlarımızdan biri olmak durumunda.

Şöyle söylersem daha iyi anlaşılacak:

Hangi siyasi düşünce hükümet ediyor olursa olsun, izcilik “ayrımcılık yapmama kalkanı” sayesinde kendisini siyasetin dışında, üzerinde konumlandırabilir.

Böylelikle, her yeni hükümet değişikliğiyle yeniden yapılanmak, felsefesini yeni siyasi rüzgâra göre yeniden gözden geçirmek, trende uygun yeni söylemler geliştirmek, yeni hedef kitlelere ulaşmak çabasına girilmez.

Geçtiğimiz yirmi yıl maalesef bunu en derin biçimde hissettiğimiz, izciliğe aykırı her şeyin yapıldığı, izciliğin kapısına bile uğranmadığı bir dönem oldu.

Ülkenin izcilik kurumunu/kurumlarını az önce saydığım olumsuzluklardan koruyacak olan kuşkusuz iyi yetişmiş, neyi neden yaptığının farkında olan liderlerdir. En tepedekilerden en tabandakilere kadar, federasyon başkanlarından ünite liderlerine kadar, tüm kadrolar izciliğin siyaset dışı/üstü olduğunda fikir birliğine varabilirse, sanıyorum Mısır, İsrail, Hindistan gibi ülkelerin becerbildiği Türkiye’de de becerilebilir.

Türkiye izciliğinin tarihi boyunca en önemli meselesi bu oldu.

Siyasal otoritenin, izciliği kendi kontrolü altına almak, arka bahçesi haline getirmek çabasını anlayışla karşılamak lazım. Tıpkı eğitimi, askeriyeyi, adliyeyi olduğu gibi tüm

kurumları kontrol etmek isteyecektir. Bunda anlaşılmayacak bir şey yok.

Öte yandan, ancak bütün bu kurumların –tabiatıyla İz-ciliğin– kendilerini siyaset üstü tutmak istemeleri halinde medeni bir ülke haline gelinebilir.

Şöyle söylersem daha anlaşılır olacak: Her siyasal iktidar “Bana hizmet et!” diyecektir ama mesela izcilği yönetmeye talip olanlar “Olsa dükkân senin ama bu öyle bir kurum değil. Kendine özgü bir disiplini var. Şunlar yazılı, şunlar da yazılı olmayan kurallarımız. Bunları uygulamazsak izcilik izcilik olmaktan çıkar...” dirayetini göstermek durumundadırlar.

Burada bir parantez açıp, sivil toplum örgütü olarak izcilik konusuna da değinmek istiyorum.

İzciliğin gerek okul dışında (GSB) gerekse okul içinde (MEB) gibi kamu kurumlarınca uygulanıyor olması mutlaka siyasetin dümen suyunda bulunulmasını gerektirmez. Sivil toplum örgütlerinin yaygınlaşması bu davranışa bir antitez olacaktır.

* * *

Şapkamızı önümüze koymamız gereken zamanlardan geçiyoruz.

İzciler olarak meselemiz asla TİF seçimlerinin yapılıyor olması değil.

Emin olun, seçimi kimin kazandığı, kimin kaybettiğinden daha derin sorunlarımız var.

Mesela bir mucize olsa ve yarın TİF’i altın bir tepsi içinde bize teslim etseler, sorunlarımız çözülmüş oluyor mu?

Hayır.

TİF'i nasıl işleteceğimizi bilmiyorsa (evrensel ve milli yani yerel bir yönetmelik ve ona bağlı müktesebata sahip değilsek) ve yirmi yıl önce bıraktığımız yerden aynı şekilde devam edeceksek, bence hem kendimize hem de hitap edeceğimiz çocuk ve gençlere yazık etmiş oluruz.

İhtiyacımız olan, evrensel standartlarda ve milli bir izcilik müessesesini yaratmaktır. Bir başka deyişle izciliğin mekanizmasını çalıştıracak teorik arka planı yeniden oluşturmaktır.

Günü geldiğinde, çocuk doğduğunda giyeceği zıbın (eskiden kullanılırdı) ve öteki giysiler hazır olmalı ki bulduğumuz ilk battaniyeye sarmayalım.

Bir başka şekilde söyleyecek olursam:

Doğmamış çocuğa don biçmemiz gerekiyor!

Güzel ülkemiz bunu fazlasıyla hak ediyor.

Bunun yolu da seçim kazanmaktan değil, yeni ve mükemmel yapının modelini en baştan kurgulamaktan, temel taşlarını yerli yerine oturtmaktan geçiyor.

* * *

AİF'in verdiği görevi yerine getirmek için telefonlar ederek, yazılar göndererek harekete geçirmeye çalıştığım, Türkiye izciliğine yeni bir form ve içerik kazandırmanın gerektiğini söylediğim dostlarıma ve arkadaşlarıma buradan tekrar sesleniyorum:

Artık eski kavramlar, zaman içinde sukabağı misali içi boşalmış yönetmelikler, kendimizi öne çıkartacak seçim

sistemleri ya da başka atraksiyonlardan lütfen vazgeçelim. En önemlisi de koskoca Türkiye izciliğini kendimizin, ya da “sen ben bizim oğlan”ın hüküm sürdüğü bir dükalık haline getirmekten uzak duralım.

Zamanında edinilmiş makam, rütbe filan gibi çocukça göstergeler yerine, fikirlerimizi yanımıza alalım ve gerçek vatanseverler olarak bir masanın etrafında toplanalım.

Yeni, çağdaş Türkiye izciliğini en baştan kurmaktan başka yolumuz yok.

BENİM GÜZEL KARDEŞİM

2 KASIM 2021

İzciler onu çok iyi tanıyor, seviyor, sayıyorlar.

AİF'in Yönetim Kurulu Başkanı Hakan Külâh'tan (WB4) söz ediyorum.

İki hafta önce, birlikte Beylikdüzü'ndeydik.

Bir dolu izcilik etkinliğini gerçekleştirmek üzere en güzide derneklerimizden BİDOSK'un izcilik mabedinde toplanmıştık.

Orada laflarken, Hakan Lider ilerleyen günlerde gerçekleştirecekleri faaliyetleri saydı, kulaklarıma inanamadım.

* * *

Ben kendisini ülkesine adanmış bir kuşağın temsilcisiyim.

Benden önceki kuşak da öyleydi.

80 İhtilali'yle birlikte, Türkiye'de gençlik toplumun en korkak kesimi haline geldi. İsteyerek değil, ülkemizin ileriye gitmesini istemeyenlerin korkunç planları neticesinde.

Ne yazık ki!

Ve bu handikap, izciliğin de yardımıyla aşılmalı.

Çocuklarımız ve gençlerimiz düşünen, kendisini ülke-sinden sorumlu, çağdaş medeniyetler düzeyini hedefleyen bireyler olarak toplumsal hayatımızda yeniden yerini almalı.

Hasılı kelim işimiz zor.

Neyse, konum bu değil. Kendisini ülkesine adayan insanların halinden anlarım, Hakan'ın halinden de bu nedenle an-lıyorum, demeye çalışıyorum.

Bir davanız vardır!

Güne, size para, pul, şan, şöhret getirmeyecek ama ülke-nizi yükseltilere çıkartacağına inandığınız bir davalayla uya-nırsınız.

Gün boyu davanızın peşinde yorulmadan, bıkmadan, usanmadan koşturursunuz.

Günün sonunda yatağınıza girerken yine davanızı düşü-nür, ertesi güne dair planlarınızı yaparsınız.

Rüyalarınızda da davanızı görürsünüz.

Dava en güzel ifadesini şu iki sözcükte bulur! Memleket meselesi.

Hakan'ın işte böyle bir davası, meselesi var: İzcilik.

Geçenlerde yeni bir kitabım yayımlandı, bir gazetecinin sorduğu soruya, o kitap bağlamında ama her durum için ge-çerli bir cevap verdim. Benzerini burada da söyleyeceğim.

“Ülkemizin kaderidir, yeni kuşakların eski kuşakların bir türlü yerli yerine oturtamadığı işleri devralmak! Yüz elli yıldır bu böyle!”

Güzel ülkemizin geneli için söylediğim bu sözler, izcilik için de yüzde yüz geçerli.

Umarım ve dilerim, Hakan kardeşimin bu “yerli yerine oturtma işi”nin peşinde koşan son jenerasyon olur.

Bu kuşak üzerine aldığı işi başarırsa, kendilerinden sonra gelecek kuşaklar rahat eder, izciliklerini dünyanın müreffeh ülkelerinde yapılmakta olduğu gibi yapabilirler.

Hakan kardeşimi yedi yıldır tanıyorum. Geçen bütün süre zarfında telefonla binlerce kez konuşmuş, Zoom’da yüzlerce saati devirmiş, WhatsApp üzerinden on binlerce kez mesajlaşmış, onlarca etkinlikte bir araya gelmişizdir.

Hep aynı güler yüz, hep aynı inanç ve hep o sarsılmaz duruş.

Bugün AİF’i bulunduğu eşsiz noktaya taşıyan da “Haydi bakalım, tazeleyin çayları, en baştan başlıyoruz!” diye özetleyebileceğimiz, onların ve öteki çok sayıda kardeşimin sahip olduğu muhteşem azim değil mi zaten?

İzciliğin ülkemizin çocuk ve gençleri için şahane bir metot olduğuna, mutlaka var edilmesi gerektiğine dair sarsılmaz inanç ve bu inanca adanmış hayatlar...

Hakan kardeşimin yolu!

Tekrar başa dönmek istiyorum.

Beylikdüzü'nde gerçekleşen etkinliğe Çadırkeyfi Kulübü'nün gece kalmalı etkinliğine katılmış, izciliği tanıtmış olarak gelmişti. (Elde var bir.)

Beylikdüzü'nde bir dolu etkinliğe imza attı. (Elde var iki.)

Beylikdüzü'nde dinlediğim, yaşım hayli ilerlediği için olsa gerek başımı döndüren programları şöyleydi:

Ataşehir'deki kendi derneğinin faaliyetlerini toparlayacak, sonra Fethiye'ye gidecek, oradaki derneğimizin çalışmalarına katılacaktı. (Elde var üç.)

Ayrıca Antalya'ya gidecek, oradaki derneğimizin kampına katılacaktı. (Elde var dört.)

Sonra Ankara'da bir dizi buluşmayı gerçekleştirecekti. (Elde var beş.)

* * *

Yukarıda size, son birkaç haftasının nasıl geçtiğini dilim döndüğünce anlatmaya çalıştım.

Binlerce kilometre yol... Yüzlerce saat iş... Ceplerden harcanan bir dolu para...

Bu genç insanın evi, barkı, işi, gücü var.

Kendisine tapan çocukları da cabası...

Öte yanda sırtına yüklendiği AİF'in dahası Türkiye izciliğinin sorumluluğu.

* * *

Bu arada hemen söyleyeyim Hakan Lider kırklarının başında.

Ne çok genç ne de çok yaşlı.

Çocukça işlerle vakit kaybedecek ya da siyatiklerini hesaplacak durumda değil.

Ve vakit inanılmaz hızlı akıyor.

* * *

Büyük Türkiye izciliği kurulmak zorunda.

Ve hep konuştuğumuz gibi, bir gün mutlaka başaracağız.

RAKAMLAR ÜZERİNDEN BİR YAKLAŞIM

15 KASIM 2021

Önce Tarihimizden Bir Örnek: Köy Enstitüleri

1950 yılında Türkiye'nin nüfusu 21 milyonu.

1940 ile 1954 yılı arasında açık kalan Köy Enstitüleri'nden 17.251 öğretmen mezun oldu.

Bu, yaklaşık her 1200 kişiden birinin Köy Enstitülü olması demekti.

Önlerine iyi bir eğitim metodu konulan bu genç insanlar sayesinde, ülkemizin özlediği başarıya çok yaklaştığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Bu okulların neden kapatıldığını bugün hepimiz biliyoruz ve yok edilmiş olmaları nedeniyle içimiz sızlıyor.

Nüfusumuz bugün 83 milyon, bu da demektir ki yaklaşık 70 bin iyi yetişmiş öğretmenle güzel ülkemizin çehresini değiştirme imkânına hâlâ sahibiz.

Sayı ve Standart Olarak Örneğimiz İngiltere Olmalı:

İngiltere'de 2020 itibarıyla 480 bin (6-25 yaş arası) izci ve 157 bin lider ve izcilik için emek veren yetişkin var.

İngiltere'nin bugünkü nüfusu 56 milyon. Bu demektir ki, yaklaşık her yüz kişiden biri izci ya da izcilikle ilgili.

Bugün Türkiye'de görev yapan öğretmen sayısı yaklaşık 1 milyon 100 bin.

Bu öğretmenlerin 950 bini resmi okullarda, 162 bini özel okullarda görev yapıyor.

Devlet ve özel olmak üzere, toplamda 67 bin 125 okulumuz var.

Ülkemizin koşullarını göz önünde bulundurarak 30 bin okulda ikişer İzci Lideri üretebildiğimizi varsayalım, bu yaklaşık 60 bin İzci Lideri, öğretmen demek.

Her öğretmen-liderin 10 izci çalıştırması halinde, izci sayımız 600 bin olur.

Bu da yaklaşık 1.500 kişiden birinin izci olması anlamına gelir.

**Kabul Edebileceğimiz En Düşük Rakam Bu Olmalı!
Çünkü:**

Dünyada 54 milyon izci var.

Dünyanın nüfusu 7 milyar 700 milyon.

Bundan da her 1500 kişiden birinin izci olduğunu anlıyoruz. Bu rakamın gerisi, asla kabul edilemez.

Bugün Türkiye’de, (Gençlik ve Spor Bakanlığı’nın ilgili birimine göre) izcilik branşında 200 bin izciye ulaşıldığı söyleniyor. Bu her 400 yurttaştan birinin izci olduğu anlamına geliyor. Tabii ki kabul edilemez, son derece düşük bir rakam.

Öte yandan, hayatını bu önemli eğitim sisteminin içinde geçirmiş biri olarak diyorum ki bugün Türkiye’de, sivil toplum organizasyonu olarak çalışan benim de mensubu olduğum Anadolu İzcilik Federasyonu’nu saymazsak, iyi yetişmiş 5000 izci ve lider varsa, öpüp başımıza koyalım.

Yani durum tam bir fiyasko!

Öte yandan, bunun şans mı şanssızlık mı olduğunun üzerine de mutlaka düşünmeliyiz.

GILWELL BİR İHTİYAÇTIR

28 OCAK 2022

*“Meselelere geniş bir açıdan bak.
Geniş açıdan baktığımı düşünüyorsan,
daha da geniş açıdan bak.”*

Güzel bir söz değil mi? Ben söylemedim. Robert Baden-Powell of Gilwell’in sözü.

Türkiye izciliği tıpkı Türkiye gibi. Bir sorunlar yumağı. Genel manada ülkemizin sorunlarının neler olduğunu burada konuşacak değilim. Bunun konuşulacağı yerler ve platformlar ayrı.

Türkiye izciliği bir geçiş dönemi yaşıyor. Bunu sanıyorum hepimiz hissediyoruzdur.

Sadece siyasal iktidarda meydana gelecek –gelme ihtimali yüksek olan– bir yönetsel değişiklik anlamında değil, izciliğe bir bakış değişikliği anlamında da büyük bir altüst oluş yaşıyoruz.

Kişisel olarak izcilik anlamında, ikinci söylediğime ilkinden daha büyük anlam yüklüyorum.

Maalesef Türkiye izcileri olarak 70’li yıllarda başta Avrupa olmak üzere öteki coğrafyalarda bulunan izcilikteki değişimleri görmedik ya da görmezden geldik. Bunun nedenlerini de

hem zaman hem de yer uygun olmadığı için burada konuşmayacağım.

Burada konuşmak istediğim, bugün izciliğin artık bir sivil toplum kuruluşu gibi uygulanmaya başlanması ve yaklaşan yeni dönemde bu durumun devlet kuruluşlarını da etkileyecek olması.

Köprülerin altından çok sular aktı. Geçen yirmi yıllık süre zarfında hepimiz elimizden geldiği, dilimiz döndüğü kadar her şeyin daha iyi olması için çaba sarf ettik.

En azından ben şahidim ki geçen yirmi yıl boyunca gerçek izciler, güzel ülkemizde izcilik daha iyi olsun diye çırpındılar.

Doğru söyleyenler oldu, yanlış söyleyenler oldu, doğru yapanlar oldu, yanlış yapanlar oldu.

Ne söylendiyse ve yapıldıysa hepsi iyilik galip gelsin diye yapıldı!

Hiçbir izcinin ve İzci Lideri'nin kötü niyetli olamayacağını düşünmek bize dair felsefi bir değer. Ve ne olur hep böyle kalsın!

Şairin dediği gibi şimdi yeni sözler söyleme zamanı.

Az önce de dediğim gibi şimdi güzel ülkemizde başka “şeyler” oluyor.

Türkiye’de izcilik küllerinden, bu kez sivil toplum kriterlerine göre yeniden organize oluyor. Bunun etrafımızda birçok örneğini görüyoruz. Ve bu durum çok sevindirici.

Birkaç zaman içinde, yeni yeni yürümeye başlayan ve sivil toplum kriterlerine göre organize olmuş izcilik, daha da büyüyecek. Bunun emarelerini görüyoruz.

Bu arada bir önemli gelişme daha olacak:

Gençlik ve Spor Bakanlığı ve Milli Eğitim Bakanlığı günü gelip kendi içlerinde izciliği yeniden tesis etmeye başladıklarında, dönüp sivil hayatta mesafe kat etmiş izciliğe bakacaklar.

Önümüzdeki birkaç yıl son derece kritik öneme sahip ve değerli.

Bunun bir nedeni sivil toplum kriterlerine göre organize olmuş, olmaya devam eden ve büyüme sürecine giren izcilik dernek ve federasyonlarının duruşlarının güçlendirilmesi, ikincisi, Milli Eğitim ve Gençlik Spor’da baş gösterecek izcilik ihtiyacına karşılık verilebilecek yeteneğe ve kapsama kabiliyetine ulaşılması.

Türkiye izciliği açısından bunu çok önemli bir fırsat olarak görüyorum. Ama bir şartla!

Yeni dönem için, izciliği hem geleneksel hem de modern bir toplum örgütlenmesi olarak yapılandırabilirsek, bu söylediğim gerçekleşir.

Bir başka şekilde ifade edecek olursam, yaklaşımakta olan yeni dönemi hem örnek teşkil edecek kurumlar –eskiden

deneme okulları vardı- hem de gerçekten ihtiyacımız olan içerikle hazır olarak karşılayabilirsek, bir kısmımızın elli yıldır özlediği izciliğe ülkemiz izciliğinin geçiş yapmasını sağlayabiliriz.

Şu anda Türkiye’de faaliyet gösteren benim bildiğim dört federasyon var. Bunlara bağlı çalışan bir dolu dernek ve ünite olduğunu da biliyorum.

Öncelikle bu kurumsal yapıların ama ilerleyen zamanlarda Milli Eğitim Bakanlığı’nın ve Gençlik ve Spor Bakanlığı’nın “yeni izcilik içeriği” ile donatılması gerekiyor. Tabiatıyla az önce anlatmaya çalıştığım gibi hem modern ve hem de geleneksel metotları kullanacak biçimde.

Bu söylediğimde başarılı olunabilmesi, şimdiden başlanacak hummalı bir çalışmaya bağlı.

Son söylediğim için elimizde bulunan en değerli insan malzemesi kuşkusuz daha önce 2,3,4 Tahta Kursu görmüş liderler.

Umuyorum ve diliyorum ki izcilik açısından son derece stratejik öneme sahip olan bu liderlerimiz Gilwell Türkiye’yi kendi evleri olarak görür, kolları sıvar, Türkiye izciliğini kullerinden yaratmak için görev başı yaparlar.

Gilwell Derneği’nin www.gilwellturkiye.net isimli web sitesinde, daha başlarken ortaya koyduğu içerik ve ülkemiz izciliğine dair bakış umutlanmamızı sağlamalı.

Bir *Gilwell Elkitabı* hazırlanmış olması, Gilwell Derneği’nin aynı zamanda felsefi bir bakışa sahip tüzüğünün

yazılmış olması, İzcilik Strateji Belgesi'nin kaleme alınması küçümsenmeyecek önemde çalışmalar.

Ayrıca, bütün bu çalışmalar yapılırken, ortaya konacak ürünlerin durağan değil dinamik araçlar olarak planlandığını da biliyorum.

Bu söylediklerimden hareketle Gilwell Derneği'nin iç içe geçmiş birçok amacının olduğunu söyleyebilirim.

Bunlardan ilki ve en önemlisi, Türkiye izciliğinin yapısal olarak organize olması için gereken sinerjiyi ve içerik ihtiyacını karşılamak.

Tahmin edebileceğiniz gibi, bu konuda çok dertliyiz. Ve daha birçok sorununuz var ama burada bunlara girip lafı uzatmak istemiyorum.

Kısa yoldan yürüyecek olursam, 2,3,4 Tahta Kursu görmüş olan liderlerin Gilwell Derneği'ni kendi dernekleri olarak görmeleri, içinde bulunduğumuz dönemde hayati önem taşıyor.

Az önce tarif etmeye çalıştığım, dünyanın çoktan keşfettiği ama ülkemizin yeni yeni yaşamaya başladığı sivil izcilik için içerik üretme manasında da bu söylediğimi çok önemsiyorum.

Ayrıca yaklaşmakta olan yeni dönem, izcilik açısından, ancak hazırlıklı olunması halinde bir kaos ortamına yol açmadan karşılanabilir.

Kaldı ki gelecekte Türkiye izciliğinin yüz yüze geleceği “yapısal olarak örgütlenme” meselesi de Gilwell Derneği'nin en önemli konularından biri olmak zorunda.

Gilwell Derneği hiçbir izçilik derneği ya da federasyonunun tamamlayıcı cüzü değil. Ortaya konan açıklamalardan bunu açık, sarıh bir biçimde anlıyorum.

Gilwell Derneği bulunduğu noktayı “kendi başına bir odak” olarak tarif ediyor ki buna hak vermemek elde değil.

Bütün dernek ve federasyonlardan, Tahta İşaret Kursu görmüş, bir başka şekilde söylenecek olursa “stratejik düşünmeyi bilen” liderlerin bir araya gelip “Türkiye izçiliğinin meselelerini” tartışması ve daha önemlisi çözümler üretmesi bence bir tür dinamo etkisi yapacak.

En başa da alıntı olarak koyduğum gibi “meselelere geniş bir açıdan bakmak, geniş açıdan baktığımızı düşündüğümüzde daha da geniş açıdan bakmak” zorundayız.

Umarım ve dilerim, Gilwell Türkiye 1954 bunu yapabilsin.

BAZEN GEÇMİŞ TEKRARLANMALIDIR

2 NİSAN 2022

2019 yılında, Gilwell Park'ta Gilwell Eğitimi'nin 100 yıl önceki hali tekrarlandı.

Retro demek ne kadar uygun olur bilmiyorum ama etkinliğin katılımcıları, yüz yıl önceki uygulamaların tıpkısını gerçekleştirdiler.

Programın şöyle bir takdimi vardı: Dünya, Birinci Dünya Savaşı'nın yıkıcı etkisinden kurtulurken, bir grup izcilik gönüllüsü geleceği planlamak için bir araya geldi. İzcilığe yön veren bu öncüler İlk Tahta İşaret Eğitimi'ni düzenlediler.

Kendileri çok farkında olmasa da yaptıkları “iş”in etkisi çok geçmeden tüm dünyada yankılanacaktı.

Çok geçmeden dünyanın her yerinden izciler akın akın Gilwell Park'ın eğitim merkezine izcilik öncüleri tarafından geliştirilen bu eğitim metodunu öğrenmeye geldiler. Geriye portföylerinde sözünü ettiğimiz “çığır açan programla” döndüler.

Sihirli bir metot olan Gilwell Eğitimi, bugün bütün dünyada başarıyla uygulanmaya devam ediyor. Dünyanın her yerinde, İzci Liderleri bu eğitim metodunun ruhunu izciliğin ruhu haline getirmek için çaba gösteriyor.

Peki, nasıl bir metottu, 1919'da uygulamaya konan?

Öncelikle, o günün koşullarına göre, mümkün olabilecek en iyi kampçılık programı hazırlanmıştı. Kampçılığın en önemli ayağı “iyi yemek pişirmek”ti. Tabii pişirilecek yemekler doğada bulunduğu hesaba katılarak tasarlanmalı ve uygulanmalıydı.

Aynı anlayışın, izciliğin bütün alanlarını kapsaması için kollar sıvandı.

Aşağıdaki notlar 1919’da gerçekleşen ilk kampın programından derlendi:

- İzciliğin son derece kendine özgü oyunları olmalıydı.
- İzcilik yürüyüşleri sıradan yürüyüşlerin ötesine geçmeliydi.
- Doğada yaşanacağı için ilkyardım olmazsa olmazdı.
- İzciler, özellikle de liderler harita okuyabilmeli, gerektiğinde çizebilmeliydi.
- Doğada yaşayan kuş, ağaç gibi bir anlamda ev sahipliği yapanlar çok iyi tanınmalı ve onların hayatlarına tabi olunmalıydı. Kuşların resimleri çizilmeli, yapraklar toplanmalı, ağaçlar tanımlanmalıydı.
- Birbirinden uzak düşecek izciler ve izci grupları arasında bir tür sinyalizasyon oluşturulmalıydı. Bunun için özel işaretler bulunmalı, uygulamaya konulmalıydı.

Köprülerin altından çok sular aktı. Dünya da izcilik de çok değişti. Öte yandan felsefe hep aynı kaldı. Doğada olduğumuza, yaparak, yaşayarak öğrendiğimize göre, eskilerden (old scholl) hâlâ öğrenecek çok şeyimiz var.

GILWELL TÜRKİYE’NİN ALTI AYI

23 MAYIS 2022

GİRİŞ

Aşağıda 6 aylık dönem raporunu bulacaksınız. Ama öncesi var:

- **Başlarken ne düşündüğümüzü,**
- **Altı ay boyunca ne yaptığımızı,**
- **Gelecekte ne yapmamız gerektiğini** gözler önüne sermeye çalışacak dönem raporumuza geçmeden önce, izciliğin son yirmi yılıyla ilgili birkaç saptamada bulunmak istiyoruz. Bunu yapmazsak, Gilwell Türkiye’nin *bir sivil toplum örgütü olarak* kendi kendisini görevlendirme serüveninin ve son altı aydır gerçekleştirdiği faaliyetlerin yeterince anlaşılır olmayacağı kanaatindeyiz.

Siyaset Elini İzcilikten Çekmezse

Hepinizin bildiği gibi, Türkiye’de siyasal iktidarlar, ülkeyi yönetmenin yanı sıra, tarih boyunca topluma form vermeye de çalıştılar.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş yılları için makul hatta zorunluluk olacağını kabul edebileceğimiz bu davranış, ne yazık ki bu dönemin olağanüstü koşulları bittikten sonra da sürdü. Demokrasinin bütün yönleriyle çalışıyor olduğu zamanlarda bile, siyasal iktidarlar toplumu kendi düşünceleri yolunda belirlemek için çok aşırı çaba gösterdiler. Bunun nedeni belli: Türkiye'de özellikle bazı kesimler, herkes kendisi gibi düşünsün, davransın istemektedir. Aslında bunun nedeni de belli: Farklı düşüncelere tahammül edemiyor, standart, tek tip bir toplum modelini tüm topluma dikte etmeye çalışıyorlar.

Oysa hepinizin takdir edeceği gibi, özellikle İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra dünyada demokrasi rüzgârları esmeye başladı.

Az önce sözünü ettiğimiz, Türkiye'ye ve geri bıraktırlmış başka birkaç ülkeye özgü baskıcı, tarif edici, zorlayıcı yönetimler, paydaşı olduğumuz izcilik içinde de bütün zamanlarda geçerli oldu. Her yeni siyasal iktidarla birlikte değişen izcilik bürokrasisi, izciliği kendi amaçları doğrultusunda, bir tür arka bahçe mantığıyla belirlemeye çalıştı.

Oysa 80'li yıllara kadar dünya çapında izciliğin tek belirleyicisi olan WOSM izciliğin devletten çok sivil toplum kuruluşu olması gerektiğini 60'lı yıllardan itibaren görmüştü. Önce izcilik kurucu ülke olan İngiltere'nin güdümünden kurtarıldı, sonra Avrupa'nın belirleyiciliğini aştı.

Kendi içinde bu önemli değişikliğini gerçekleştiren WOSM çok geçmeden başta Türkiye olmak üzere, izciliğini sivilleştirilmemiş ülkeleri uyarmaya koyuldu. Türkiye'nin vakit kaybetmeden sivil toplum örgütü olarak organize olmasının önemine dikkat çekti. Elli yıldan fazladır, başta WOSM

olmak üzere özellikle Avrupa'daki tek tek izcilik organizasyonları kendilerini devlet bürokrasisinin dışına çıkartmayı başarmış bulunuyorlar.

Türkiye izciliğine yön veren liderler ne yazık ki Batılı liderler kadar dirayetli, istekli olmadılar. Devletin şemsiyesi altında güneşlenmek işlerine geldiği için mi, dünyayı iyi okuyamadıkları için mi, yoksa zaten kendileri de bürokrat olduklarından mı tam olarak söyleyebilmek mümkün değil ama ne yazık ki gerekli hamleler, gerektiği biçimde yapılmadı, yapılmadı.

Ve Gelindi Son Yirmi Yıla

a. Milli Eğitim Bakanlığı

Türkiye geçtiğimiz yirmi yıllık süre zarfında, az önce sözünü ettiğimiz türde belirlemelerin en yoğununa tanık oldu.

O kadar ki, Milli Eğitim Bakanlığı'nda izcilik kaldırıldı. Bu karar, çocuk ve genç olmadan izcilik yapılamayacağı bilirse de alındı! Dönemin muktedirleri, bir informal eğitim kurumu olan izciliğin eğitim sistemi olarak öğrencilerle buluşmasını uygun görmediler. Yerine ne tür faaliyetleri koyduklarını hepimiz gayet iyi biliyoruz.

Acaba, böyle davranmalarının bir nedeni de izciliğin din, mezhep, dil, ırk, cinsiyet gibi farklılıklara ayrımcılık yapmadan yaklaşması olabilir mi? Ya da “oba sistemi” adını verdiğimiz sistemin demokrasiyi içinde en çok barındıran sistem olması mıydı Milli Eğitim'i yönetenleri rahatsız eden? Veya istenen iyi yetişmiş İzci Liderleri'nin Milli Eğitim Sistemi içinde söz sahibi olmalarının önü mü kesilmek istendi?

Bu soruların sayısını artırabiliriz. Her defasında varacağımız sonuç, son yirmi yıldır Milli Eğitim Sistemi'ni ve ülkeyi yönetenlerin, izciliği sevmemiş, makbul ve makul bir gençlik hareketi olarak görmemiş olmalarında aranmalıdır.

Öyle ya izcilik biat eden değil, araştıran, soruşturan, yeni ufuklar keşfetmeye çalışan evrensel bir gençlik hareketidir.

b. Gençlik ve Spor Bakanlığı

Gençlik ve Spor Bakanlığı'nda yapılan ise izciliği mümkün olabilecek en az izciyle sınırlayıp, var olanı da amacından, hedefinden saptırmak oldu. Bu nedenle Türkiye'de izcilik, dünyada uygulananla hiçbir benzerliği olmayan ne kuş ne deve bir "etkinlik" halini aldı.

Türkiye İzcilik Federasyonu, yıllardır kaç izci ve liderle izcilik yapıyor olduğunun hesabını şeffaf bir biçimde vermekten özenle kaçınıyorsa, bunun bir nedeni var demektir. WOSM'a Türkiye'de kaç izci çalıştığını söylemektedirler, federasyona maddi imkân sağlayan Gençlik ve Spor Bakanlığı'na bu rakam kaç olarak telaffuz edilmektedir bilinmez.

Yıllardır izcilik yapan, izciliği gözleyen İzci Liderleri olarak, en iyi ihtimalle bile, bugün TİF'in izci sayısının sağdan say 5 bin, soldan say 5 bini bulmayacağını iddia ederek söylüyoruz.

En hafif ifadeyle söylenecek bile olursa, TİF üzerine aldığı görevi layıkıyla yerine getirmiş, 110 yıllık Türkiye izciliğini yerle yeksan etmiştir.

Şu hesabı hepimiz yapmalı ve asla unutmamalıyız: Bugün 54 milyon izciye ulaşmış olan Dünya İzcilik Hareketi'nin gelişmiş ülkelerden beklentisi, her 200 yurttaşına mukabil 1 izci

oranını tutturmaktadır. Bu da Türkiye’de en azından 425.000 nitelikli izciye ve nereden baksanız en azından 20.000 lidere ulaşılmasını gerektirmektedir.

Bir Felsefi Hareket Olarak İzcilik

Hepimiz, geçen 115 yıl içinde izciliğin ne çok geliştiğini, geldiği felsefi ve pratik noktada tek tek çocuk ve gençlere ve toplumlara sağladığı pozitif etkiyi biliyor, fark ediyoruz.

Mensubu olmaktan gurur duyduğumuz bu önemli gençlik hareketi, zaman içinde değerlerini gençleştirdi, düşüncelerini berraklaştırdı ve tüm dünyada gençleri ayırtırmayan, ötekileştirmeyen, birleştirici, mensuplarını demokratik değerlerle yoğuran bir eğitim sistemi halini aldı. Dünya izciliği bugün, ortak amaçlar, hedefler, değerler doğrultusunda içinde yaşadığımız planet için kalibresi yüksek, iyi yurttaşlar vermeyi sürdürüyor.

Ne yazık ki Türkiye’nin karar vericileri, birçok konuyu olduğu gibi bu konuyu da anlamadılar ya da bilerek ve isteyerek anlamından saptırdılar.

Öte yandan ne Türkiye “nereye çekersen oraya gidecek” türden bir ülke ne de Türkiye izciliği.

Yurttaşlık bilinci açısından hafife alınmaması gereken bir ülkede yaşıyor olmaktan onur duyuyoruz. İzcilik özelindeyse, *iyi yurttaş* olma düşünce ve davranışın en üst düzeyde tezahür ettiğini, sanıyoruz söylememiz bile gerekmez.

“Biz yaparız olur!” gibi yaklaşımlar, oturmamış, belli bir felsefi bakışa sahip olmayan bazı sistemlerde yıkıcı, hatta yok edici etkiler yapabilir. Ne mutlu bize ki, izcilik onlardan biri değil.

Gelenekleri, görenekleri oturmuş olan izcilik sistemimiz, yetişmiş insan (Lider) malzemesiyle son yirmi yıldır yapılan yanlışlıkları görmekte gecikmedi ve zamanı geldiğinde bir sivil toplum örgütü olarak gidişe müdahale etti. Bir başka deyişle, sivil toplum inisiyatifi olarak davranmayı becerdi.

Bugün Türkiye’de çok sayıda dernek ve federasyonla, sivil toplum örgütleri olarak gerçek anlamda izcilik yapıyor olmamızın nedeni tam olarak budur.

GI LWELL’E DOĞRU

Nasıl Oldu da Oldu?

Geçen yirmi yıl boyunca, gerçek izciler olarak siyasal iktidara ve izciliğin uygulayıcılarına dilimiz döndüğünce yaptıklarının doğru olmadığını anlattık. Sonuç almanın imkânsız olduğunu hissettiğimizde ise harekete geçtik.

Bu yönden baktığımızda, izciliği amacından saptıranların tümüne bir teşekkür borçlu olduğumuzu söylememiz gerekiyor.

“Kötü ev sahibi kiracıyı ev sahibi yapar!” misali, bugünün muktedirlerinin bütün yok etme çabasına karşın, gerçek izciler Türkiye sathında, sivil toplum örgütleri çatısı altında organize olmayı başardılar.

Bugün iftiharla söylüyoruz ki, çok sayıda dernek ve federasyonla varlığını sürdürmeyi beceren Türkiye izciliği gelecek dönemde Milli Eğitim Bakanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı’nın izciliklerinin yeniden kurulmasına önderlik edebilecek, know how aktarabilecek yetkinlik seviyesini yakalamış durumdadır.

Gilwell Türkiye’yi kurmamızın önemli nedenlerinden biri de budur!

Bir ihtisas kuruluşu, “eğitici liderler”in buluşma noktası, gelenekleri ve görenekleri muhafaza etme, dünyadaki gelişmeleri takip etme odağı olarak Gilwell Türkiye 1954, geleceğin Türkiye’sinin izciliğini inşa etmek üzere, kollarını azimle sıvamış bulunmaktadır.

Kuruluş Kararı

Başta da söylediğimiz gibi, izcilik başı sonu olan bir felsefi sistem. Amaç, çocuk ve gençlerin “*doğada yaşayarak, yaparak*” kendilerine güvenen, şahsiyet ve becerileri gelişmiş bireyler olarak topluma kazandırılmaları.

Ama bunun öncesi var! Tam ve mükemmel izcilerin yetişmesine önayak olmadan önce, yüksek kalibrede lider adaylarını bulmalı, onları çeşitli aşamalarda eğitmelisiniz.

Asistan Lider eğitimleriyle başlayan ve İleri Lider eğitimleriyle devam eden çalışmalar sonuçlarını kısa sürede verecek, izciliğe yeni katılan istikrarlı ve yetenekli bu liderler, izciliğin ruhunun arayışına geçeceklerdir.

Bu da onlara Gilwell’li olmanın kapısını aralamayı sağlamayı gerektirecektir!

Alanda başarıyla görev yapan, görevde yeterlilik seviyesine ulaşan Oymakbaşı, Ocakbaşı ve Başkurtlar zamanı gelince 2 Tahta için başvuracak, ardından 3 Tahta eğitimlerini görecektir, zaman içinde 4 Tahta seminerlerine katılma hakkı edineceklerdir.

Bu sayede çocuk ve genç eğitime stratejik bakabilen yeni liderler görev başı yapmış olacak, izcilik sistemi her yeni liderle birlikte kendini yeniden üretebilecek hale gelmiş olacaktır.

Yirmi yıl öncesine kadar Milli Eğitim Bakanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın ilgili birimlerinde başarıyla gerçekleşen sözünü ettiğimiz bu çalışmalar, geçen yirmi yıl süreyle malum nedenlerle görmezden gelindi. Bu önemli *değerler sistemi* çöp muamelesi gördü ve sözünü ettiğimiz eğitimleri görenler “niteliksiz eleman” gibi kapının önüne konuldu.

İzciliğin felsefi duruşunu ve pratikteki uygulamalarını kendi dünya görüşüne uygun bulmayan Milli Eğitim ve Gençlik Spor bürokratları, böyle davranmaları halinde Türkiye izciliğinin dünyadaki gelişmeleri izlemeyi bir kenara bırakacağını zannettiler.

Tabiatıyla öyle olmadı!

Gerçek izciler, izcilik sevdalarından asla vazgeçmediler. Çünkü, Türkiye izciliği 110 yılı aşkın mazisiyle, birkaç balta darbesine teslim olmayacak kadar dev bir çınardır.

Baştan itibaren saydığımız nedenlerle, kendisini Türkiye izciliğinin gidişatından sorumlu tutan, önceden Gilwell Eğitimi görmüş bir grup İzci Lideri bir araya geldi ve Gilwell Derneği'ni kurmaya karar verdi.

PRATİK OLARAK GILWELL TÜRKİYE

İlk Hamleler

Tabiatıyla bu kuruluş anının da bir *öncesi* ve bir *sonrası* var:

a. Öncesi

Gilwell Eğitim Sistemi, Türkiye topraklarına ayağı basacak şekilde yeniden ele alındı: **GILWELL ELKİTABI** yazıldı.

Beraberinde **İZCİLİK STRATEJİ BELGESİ-AMAÇ, HEDEF, EYLEM** broşürü kaleme alındı.

Hatırlanacağı üzere, **GILWELL ELKİTABI** ve **İZCİLİK STRATEJİ BELGESİ** şu anda yetmiş civarında katılımcıya ulaşan **Gilwell Türkiye WhatsApp** platformunda tartışmaya açıldı. Günler, geceler boyu süren verimli tartışmalar sonucunda, yayımlanabilir hale geldiler.

GILWELL ELKİTABI sadece derneğe kaydolun üyelere açık bir tür manuel olmak üzere çoğaltıldı.

İZCİLİK STRATEJİ BELGESİ ise süratle hazırlanan www.gilwellturkiye.net isimli web sitesinde yayımlandı.

Gilwell Yönetim Kurulu'nun önüne koyduğu önemli işlerden biri de web sitesiyle sosyal medya platformları üzerinden önceden 2,3,4 Tahtalı Liderler'e ulaşmak oldu. Kısa sürede oluşturulan son derece profesyonel web sitesini, Instagram ve Facebook platformları izledi. Böylelikle, izcilik kamuoyuyla yoğun bir biçimde etkileşime geçildi.

b. Sonrası

21 üyeye kurulan, kurulur kurulmaz patent alıp tescil edilen, bir başka deyişle "trade mark" halini alan Gilwell Türkiye, ilk iş olarak bir **KURULUŞ BİLDİRGESİ** hazırladı ve izcilik camiasıyla paylaştı. Bildirgemiz son derece önemli ve değerli geri dönüşler aldı, ilgiyle karşılandı.

Ayrıca derhal **GILWELL'Lİ LİDERLER BULUŞMASI** gerçekleştirildi. Yüksek katılımı gerçekleşen bu etkinlikte Tahta İşaret sahibi liderlere planlar, projeler anlatıldı, beklentilerinin ve önerilerinin neler olduğu soruldu. Onların da öneri ve beklentileriyle Gilwell Türkiye'nin rotasında ince ayarlar yapıldı.

Bu yıl gerçekleşen ve dünya izciliğinin alametifarikalarından biri sayılan **DÜŞÜNCE GÜNÜ ETKİNLİĞİ**'ne GILWELL TÜRKİYE olarak ev sahipliği yapıldı. Üç federasyonun başkanlarının konuşmacı olarak aynı platformda buluşmaları sağlandı.

Gilwell Türkiye'ye dair ilginin oluşmasında hazırlanan bir dizi konferansın etkili olduğunu da burada söylemeliyiz. Gilwell Türkiye Yönetim Kurulu ve 4 Tahta Takımı, altı ay gibi kısa bir süre içinde üç konferans hazırlanmasına ve sunulmasına önayak oldu.

Konferanslar:

- Derya Şerif Yarkın: **Deniz İzciligi**
- Hüseyin Çoban-Serkan Fitilcan: **İzcilikte Büyüme**
- Hakan Acer: **İzcilikte Değerler**

Son iki konferans Gilwell Eğitim Sistemi'nin beş önemli maddesinden ikisidir. Önümüzdeki eylül ayından itibaren öteki önemli üç maddeyle (**Bağlılık, Önderlik, Gelişim**) ilgili konferanslar sunulacak, ayrıca **Deniz İzciligi** örneğinde olduğu gibi izciliği ilgilendiren öteki konularda da çalışmalar yapılacaktır.

Gilwell Kütük

İzciliğin, özellikle de Gilwell Eğitim Sistemi'nin en önemli özelliklerinden biri kayıt sisteminin olmasıdır.

Bu konuda ne yazık ki izcilikle geçen 110 yılımızın ve Gilwell'le geçen 68 yılımızın layığıyla kayıt altına alındığı söylenemez.

Gilwell Türkiye olarak Gilwell Kütük uygulamasıyla Türkiye'deki Gilwell'lileri geçmişe ve geleceğe dönük olarak kayıt altına almaya başladık.

Gilwell Akademi

Yüz küsur yıllık bir geçmişe sahip olan Gilwell Eğitim Sistemi kuşkusuz ciddiyetle ele alınmayı, geliştirilmeyi hak ediyor.

Gilwell Türkiye bu nedenle **GILWELL AKADEMİ**'yi hayata geçirmeye karar verdi. 2,3,4 Tahta Takımları olarak organize olan **GILWELL AKADEMİ** altı aya yakın bir zamandır çalışmalarını sürdürüyor.

Ayrıca Deniz İzciliği Komisyonumuz çalışmalarına başladı, ürünlerini verdi, pilot uygulamalara başlamak için geriye doğru gün sayıyor.

Tahta İşaret Eğitimleri üzerine çalışan her bir takım, kendi seviyesiyle ilgili, Türkiye'de zaman içinde kullanılmış ne kadar ders notu varsa topluyor, yurtdışında aynı dönemlerde kullanılan kitapları ve ders notlarını bir araya getiriyor, karşılaştırıyor. Eskimiş olan belgeler arşivleniyor. Değişik coğrafyalardaki yeni belge ve bilgiler gözden geçiriliyor, Türkiye için en uygun müfredatlar hazırlanıyor.

Gilwell Akademi çalışmalarını alana aktarmak için geriye doğru sayıma geçmiş vaziyette. Alanda yapacağı ilk görev, bu yılın ağustos ayında 3 Tahta Kursu olacak. Önümüzdeki yıl da 2 Tahta Kursu verilecek.

Bu arada hemen söyleyelim ki, **GILWELL ELKİTABI**'mıza ek olarak bir de **GILWELL AKADEMİ EĞİTİM YÖNETMELİĞİ** hazırlamış ve elkitabımızın içine yerleştirmiş bulunuyoruz.

Blog

Gilwell Türkiye'nin internet sitesinin altında çalışan Blog da sadece Gilwell'li değil bütün İzci Liderleri'ne açık. Bu bölümü özellikle önemsiyoruz. İzci Liderleri'nin, bu bölüm vasıtasıyla deneyim, bilgi, belge aktarımında bulunmalarının, paylaşmanın geliştirici olması anlamında, zaman içinde önemli bir işlev göreceğini tahmin ediyoruz.

SON SÖZ OLARAK

Gilwell geleneği 1954 yılından bu yana Türkiye topraklarında nefes alıyor.

Son yirmi yıldır aldığı ağır darbeye karşın ayakta durmayı ve üretmeyi becermesi bile, sistem ile sisteme gönül verenlere güvenmemiz gerektiğinin bir işareti olarak kabul edilmeli.

İzciliğin ruhu anlamına gelen Gilwell Eğitim Sistemi için önümüzdeki dönemlerde çok daha fazla çaba sarf etmemiz gerektiğinin bilincindeyiz. Çünkü, hepimiz biliyoruz ki güzel ülkemiz ve beraberinde gönül verdiğimiz izciliğimiz önümüzdeki dönemde küllerinden yeniden doğacak.

Ülkemizin ve izciliğimizin aydınlık ufuklara doğru yeniden koşmaya başlayacağını iliklerimizde, kemiklerimizde hissediyoruz.

Gilwell Türkiye, (kuşkusuz bütün öteki izcilik bileşenleriyle birlikte) önüne koyduğu 450 bin izci ve 20 bin İzci Lideri'nin eğitim ihtiyacını karşılama sorumluluğunun farkında, bilincinde.

Bu ağır sorumluluğun üstesinden gelmek için, evet YOLLAR UZUN, DİKENLİ VE TAŞLI.

Ama biz de izciyiz. Üstelik Gilwell'liyiz.

GILWELL ELKİTABI

23 TEMMUZ 2022

İzcilikle ilgili ikinci kitabım basıldı.

Konusu: Gilwell Eğitim Sistemi, bir başka deyişle Wood Badge 2,3,4.

Epeydir Türkiye izciliğini inceliyor, Avrupa, Amerika ve Latin Amerika izcilikleriyle karşılaştırıyorum. Uzak Asya izciliği hakkında da bir miktar fikrim var.

Karşılaştırmalar ne yazık ki pek iç açıcı değil. Bunda geçen 20 yılın sıra dışı yıkıcı etkisi kuşkusuz büyük. Öte yandan, mesele faturayı geçen 20 yıla kesip, ellerimizi yıkayabileceğimiz ve bir kenara çekilebileceğimiz kadar basit değil.

Geçen 20 yıl boyunca, bütün baskılara göğüs gererek oluşturduğumuz çeşitli izcilik kuruluşlarıyla, Türkiye izciliğinin sorunlarına bir nebze de olsa çözümler üretmeye çalıştıysak da kuşkusuz yeterli olmadı. 20 yıldır tekrarlayageldiğimi bugün de rahatlıkla yeniden söyleyebilirim ki, izciliğimiz yapısal bir reforma muhtaç.

70'li yıllardan itibaren dünya izciliği büyük reformlar yaşarken, Türkiye bu duruma ayak uydurmak şöyle dursun, yaşanmakta olan değişiklikleri anlamadı bile. Gördüğümüz, en azından benim gördüğüm tablo bunu işaret ediyor.

Bugüne kadar, 50'lerden, hatta İkinci Dünya Savaşı yıllarından kalma izcilik anlayışı, ana damar olmayı sürdürmüş bulunuyor.

Neden böyle olduğunu izcilikle ilgili ilk kitabımda (*İzcilik: Bir Memleket Meselesi*) enine boyuna tartıştım. Bu kitapta da (*Gilwell Elkitabı*) bu tartışmaya kısmen girdim. Bu nedenle lafı burada uzatmayıp asıl mevzua geri döneceğim.

Türkiye izciliği küllerinden yeniden doğmak zorunda. Evet, irili ufaklı derneklerimiz, federasyonlarımız ve ciddiye alınması gereken sivil bir izcilik hamlemiz var ama yeterli değil.

Gelmesini beklediğimiz, umutla geriye doğru saydığımız günlere ulaştığımızda, neyi nasıl yapacağımızı, neyi neden tekrarlamamız gerektiğini çok ama çok iyi bilmek durumundayız. Ben buna “0’dan değil en azından 1’den başlamak” diyorum.

Milli Eğitim Bakanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı’nda izcilik yeniden başladığında ya da başlarsa –ki mutlaka başlamalı– Türkiye izciliği bu kez “yeni bir sayfa açarak” çocuk ve gençlere ulaşmalı.

Bunun yolu kuşkusuz iyi yetişmiş liderlerden geçiyor!

Gilwell Elkitabı’nda ve çevirdiğim ve bazı dernek ve federasyonlarda dağıtımı yapılan birçok dokümanda (örneğin *İzcilikte Yetişkinler-Dünya Politikası*) meseleye nasıl yaklaşmamız gerektiği anlatılıyor.

“İzcilikte yetişkinler” meselesi Türkiye’de konuşulup geçilen konulardan biri. Konuşulup geçilen, diyorum çünkü bu konu hiç konuşulmamış değil. Şöyle bir yalapaşap değinilmiş geçilmiş. Hakkı verilmemiş.

Bence “yetişkinler meselesi” üzerinde önemle durulması gereken bir konu.

Wood Badge meselesi de öyle.

Ağabeylerimiz Demetrios A. Macrides’ten 1955’te ne öğrendiyse aynı nakaratı tekrarlayagelmişiz.

Ne yazık!

Oysa köprülerin altından çok sular aktı. Dünya, eğitim sistemleri meselesinde bir hayli ilerledi, izcilik de bundan etkilendi. Öğrenen organizasyonlar gibi kavramlar izcilik tarafından kullanılmaya başlandı. Yukarıdan aşağıya doğru yaklaşımların yerini yatay iletişim, ilişki ve eğitim sistemleri aldı.

Neyse. Uzatmayacağım. *Gilwell Elkitabı* tam da bu eksiklikleri gidermek üzere yazıldı. Kitabı hazırlarken amacım, sadece Batı’da uygulanan çağdaş izcilik ve Wood Badge’i Türkiye’ye aktarmak değil aynı zamanda bu sistemin ayaklarının ülkemiz topraklarına basmasını sağlamaktı.

Evet, kitap basıldı.

Şu anda elimizde, en azından bir başlangıç noktası var. Öte yandan hiçbir metin ya da sistem, çağdaş gelişmeleri görmezden gelerek sonsuza kadar dayanıklı kalamaz. *Gilwell Elkitabı* da her geçen gün, hafta, yıl yenilenmeli, iyileştirilmeli.

Bunun için bütün Wood Badge’li kardeşlerimden düşüncelerini bildirmelerini, bu kitabı durmaksızın yeniden, yeniden birlikte yazmamızı rica ediyorum.

Soru aslında çok basit: Türkiye izciliğine daha iyi nasıl hizmet edebiliriz?

Aşağıda kitabın arka kapağında yazarları bulacaksınız.

Arka Kapak Yazısı:

İzcilik sıradan çocuk ve gençleri alır, onları birer toplum lideri haline getirir. Ama bu söylendiği kadar kolay bir “iş” değildir. 115 yıllık geçmiş ve zamanın imbiğinde damıtılmış bir öğretiyi sahip olmakla birlikte, izcilik asıl başarısını “iyi yetişmiş liderler” üretebilmesine borçludur.

Wood Badge (Tahta İşaret) 2,3,4 eğitimleri, ilk basamaklarda izciliğin geleneksel bilgileriyle donanmış İzci Liderleri’ni bir üst evreye taşır, çağdaş yönetsel bilgilerle donanmasını sağlar. Stratejik düşünen, kriz yönetebilen, öğrenen organizasyonlar kurabilen bu liderler sayesinde, gençler toplumsal gelişmede dinamo rolü oynayacaklardır. Bunu sağlayan ise, bu kitabın konusu olan Gilwell Eğitim Metodu’dur. Tam da bu nedenle diyoruz ki:

“Her izci iyi yetişmiş bir Lider’i, her Lider iyi yetişmiş bir Eğitimci Lider’i hak eder.”

MOTORLARI MAVİLİKLERE SÜRÜYORUZ

21 KASIM 2022

Dün akşam gerçekleşen konferansla moral ve enerji depoladığımı söylemem lazım.

Benim yaşlarımdaki gençlerin hem morale hem de enerjiye ne kadar ihtiyacı olduğunu bilenler bilir.

Şunu anladım: Bizim ülkemizde “makinelere-mekanizmalar” dokunulmadıkları zaman daha iyi çalışıyor.

Nedeni belli, kendilerini bakım-onarımdan sorumlu hissedenen ellerini sürdüklerinde, iyileştirmek şöyle dursun çalışamaz hale getiriyorlar. Bu uzun bir konuşma konusu, onun için kısa kesip, geçen yirmi yılın Türkiye izciliğine yaradığını söylemekle yetineceğim.

Dün akşam da gördük ve duyduk ki geçen yirmi yıl içinde üniversitede izcilik almış başını gitmiş.

Nedeni malum: İstenmediler!

İstenirlerdi istenmesine ama tariflere uygun davranmayı kabul etmediler. Biat etselerdi baş üstünde taşınırlardı. Ama olmayınca olmuyor. Doku ve ruh bu, uymayınca uymuyor.

Ne oldu peki sonunda?

Gençler “İyi o halde!” deyip kendi başlarının çaresine baktılar.

Sonuç: Not vermek haddime değil ama 10 üzerinden 10.

Dün akşamki çalışmada, Oğulcan Lider'imın sakinliğine hayran kaldım.

Geriye dönme imkânım olsa, dönüp onu örnek alır, sakin olurdu. Geçmiş geçmişte kaldı.

Benim genç olduğum zamanlarda, gençlik olarak güneşi yeryüzüne indirmeye çalışıyorduk. Kötü mü yaptık? Hayır.

Çünkü, zamanın ruhu diye bir şey var. Her dönemin gençliği kendi hikâyesini yazıyor.

Dediğim gibi, geçen yirmi sene izciliğe –kastedilmese de– iyi geldi.

İki şey oldu:

1. Özgürlükçü, şeffaf, inisiyatifli bireylerin yetişmesinden hazzetmeyen siyaset mekanizması izciliğin üzerinden elini çekmek zorunda kaldı. Böyle olunca, her şey yoluna girdi. (Tüm itiş kakışa rağmen.)

Şimdi, gençler kendilerini mükemmel bir şekilde yönetiyorlar.

2. “Her şeyi, en iyi ben bilirim, gelin benim etrafımda toplanın, ben size her şeyin en doğrusunu anlatayım...” diyen “ağabey/lider tahakkümü” yıkıldı.

Sonunda anlaşıldı ki sadece fikirlerin etrafında toplanmak mutluluk, o da verim getirir. Kişilerin etrafında toplanmak “biat kültürü”nü hâkim kılar. Bunun sonucu da düşünmeyen insanlık demektir.

Bu iki önemli gelişme sayesinde üniversiteli izciler ayaklarının üzerinde durmayı “öğrendiler” diyorum! Öğrenme kavramını tırnak içine aldım çünkü “Onlar zaten biliyorlardı ama rahat bırakılmıyorlardı...” demek istedim.

Öte yandan, bugün otuza yakın şehirde örgütlü, AİF gibi bir federasyon, yine genç izciler tarafından, tabii ki “özgürlükçü yaşlıların” da desteğiyle hayat buldu. O da şahane bir biçimde ilerliyor.

Özgürlükçü yaşlılar, diyorum çünkü kimi yaşlılar hayatları boyunca ve hiçbir zaman “tahakkümcü zihniyet”e sıcak bakmadılar.

Hani dedim ya az önce “Güneşi yeryüzüne indirmeye çalıştık...” diye. O “tayfa” hiçbir zaman “Gelin biz sizi yönetelim...” demedi. Hep gömleklerinin kolları katlanmış “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sorar vaziyetteydi. Ve geçen yirmi yıl boyunca “yaşlılar tayfası” hep genç izci kardeşlerinin yanında durdu, önlerine çıkabilecek taşları temizlemek için uğraştı.

Evet, dün akşam çok moral, çok enerji depoladım.

Bir kere, kurduğumuz Gilwell Derneği ve Gilwell Akademisi’ni bizden çok daha iyi yönetecek yeni bir neslin arkadan geldiğini gördüm. Ayrıca hem ruh hem de sayısal olarak “iyiler tayfası”nın hiç de azımsanmayacak bir güce sahip olduğunu düşündüm.

“İyiler tayfası”ndan kastımın ne olduğunu biliyorsunuz ama yine söyleyeyim. İzcilik bir iyilik hareketi, bir kadın hareketi, bir çevre hareketi ve başka birçok şey olduğu gibi aynı zamanda bir özgürleşme hareketi.

Hasılı kelam, Nâzım Usta’nın söylediği oluyor galiba:

Çocuklar, gençler ve ruhları genç kalan yaşlılar, motorları hür maviliklere sürüyorlar.

50 ÖNEMLİDİR, 100'Ü VAAT EDER!

14 NİSAN 2023

50 önemli bir rakamdır.

100'ün yarısı olmak onu asla küçültmez.

Tersine, 50'de 100'e doğru koşuyor olmanın enerjisi saklıdır.

1973 yılıydı.

Cumhuriyet'in 50. yılı anlayacağınız.

O yılı bugün gibi hatırlıyorum.

Neden öteki yılları değil de özellikle o yılı hatırlıyorum?

O kadar özel bir yıld ki Cumhuriyet'imizin 50. yılı, unutmam mümkün değil.

50. yıl bağlamında o kadar çok etkinliğe katıldım ki o yıl, saysam bitmez.

İzci olmam galiba o yılı daha iyi hatırlamama yardımcı oluyor.

Daha yılın başında belliydi, o yıl İstanbul'da 23 Nisan'ı, Samsun'da 19 Mayıs'ı, Ankara'da 29 Ekim'i kutlayacaktık.

Ayrıca her izci grubu kendi kentinde ya da kasabasında, bir dolu etkinliğe katılacaktı.

İstanbul'da, Üsküdar sırtlarında, bugün lüks konutlarla kaplı olan alanda 50. Yıl Ormanı kurmuştuk mesela.

Körpe ellerimizle toprakla buluşturduğumuz çam fidanları, izin verilseydi de yaşasalardı bugünlerde 50 yaşlarında olacaktı.

73 yılında, nisanın başından itibaren ne kadar ve nasıl heyecanlı olduğumuzu anlatmam zor.

İstanbul'da Taksim Meydanı'nda, Yavrukurtlarımız, İz-cilerimiz, Ergin İz-cilerimiz ile arz-ı endam edecek olmanın heyecanı, tarif edilebilir gibi bir duygu değil de onun için.

Esasen "tören izcisi" değil, "kamp izcisi"ydik. Kendimizi böyle tarif ediyor olmamızın arkasında "izciliğin ruhu" ve gerçek izcilik saklıdır. (Bu konuya uzun uzun girip kafanızı şişirmeyeceğim.)

Tören izcisi olmamamız, Cumhuriyet'imizin 50. yılını kutlamamıza engel değildi haliyle.

O yıl, 7'den 70'e 50. Yıl Marşı'nı çalışmamız dün gibi hatırlımda:

"Müjdelere var yurdumun toprağına taşına

Erdi Cumhuriyetim 50 şeref yaşına!"

(Marşı da uzun tutmayacağım. İlgilenenler internetten bulur, dinlerler. Çok etkileyici bir marştır. Dilerim Cumhuriyet'in 100. yılında da böyle bir marşa sahip olabilelim.

23 Nisan'ı İstanbul'da eda ettikten sonra, İstanbul'dan seçilmiş olan izcilerle birlikte Samsun'un yolunu tuttum.

1973 yılında 17 yaşını bitirmek üzere bir gencim...

Üzerimde şıkır şıkır üniformam...

İstanbul'un bütün okullarından arkadaşlarımla, tıpkı öteki izciler gibi Samsun'da otobüslerden bir inişimiz var ki sormayın.

Samsun'un sembolü, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün heykelini ilk kez o tören vesilesiyle gördüm.

50. yılın ne kadar önemli bir dönüm noktası olduğunu o gün ne kadar idrak edebilmiştim bilemiyorum ama bugün, üzerinde uzun boylu düşünülmesi gereken bir konu olduğunu teslim ediyorum.

Cumhuriyet'imizin 100. yılına girdik. Ben bu yazıyı kaleme alırken takvim 14 Nisan'ı gösteriyor. Dokuz gün sonra 23 Nisan.

Güzel ülkemizin üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi. Ne bayrama ne kutlamaya dair tık yok.

Nedeni belli, Cumhuriyet önemsenmiyor!

En azından güzel ülkemizi yönetmekte olanlar önemsenmiyorlar! Önemseseler böyle mi olurdu?

Bu saptamadan şu çıkarsamayı yapabilirim: 50, 100 gibi rakamların hakkını, sadece kıymet bilenler verir.

Lafı uzatmayıp, kendi 50'ime geri döneceğim.

50 dediğinizde akan sular durur!

23 Nisan ve 19 Mayıs'tan sonra izciler olarak bu kez de 29 Ekim'de Ankara'da toplanacaktık.

Yeniden başladı hummalı koşturmaca.

Kimler gidecek? Nasıl gidilecek? Üniformalarımız ne durumda? Nerede kalacağız? Ne yiyip ne içeceğiz?

Ülkeyi yönetenler her şeyi düşünmüşler.

Ankara'da karşılanıyor, yatacağımız yurtlara götürülüyoruz.

Birkaç günlüğüne de olsa Ankara'nın, başkentimizin tadını çıkartıyoruz.

Cumhuriyetimiz gençlerini, izcilerini bağrına basıyor.

Bizimle gurur duyuyorlar!

Cumhuriyet'imizin 50. yılına dair anı objeleri hâlâ hatıra kutumda, en değerli mücevherlerim olarak saklı.

O yıl için özel olarak basılmış armalarımız, fularlarımız...

Hepsi imzalı!

Çünkü 50 önemlidir.

100'e koşuyor olmak demektir.

Cumhuriyet'in 50. yılı, bir yıl boyunca o ruhu yaşıyor ve yaşatıyor olmak anlamına gelmişti.

Böyle olunca o yaz yapacağımız kampın adı en baştan belliydi: 50. Yıl Kampı.

Tıpkı 50. Yıl Hatıra Ormanı gibi.

Tam da bu yazıyı kaleme alırken, ne tesadüf ki tam da bu akşam, izcilerle birlikte yine Ankara'ya doğru yola çıkacağım. Sık sık yapıyorum bunu!

Hedefimiz yine Anıtkabir ve yine Birinci Meclis!

Gerçek izciler (izciliği evrensel kurallara ve geleneklerine uygun gerçekleştirdiğimiz için kendimizi böyle adlandırıyoruz) yirmi yıldır ülkeyi yöneten siyasi otoritenin ne hikmetse görmezden geldiği, itip kaktığı kimseler.

Eskiden devlet, hükümet tarafından korunan kollanan ve bir ayırım gözetilmeden kucaklanan izciler bugün ikiye ayrılmış durumdalar: Bizim Çocuklar ve Ötekiler.

Biz haliyle ötekilerdeniz!

Bu nedenle bizi hiçbir resmi törene ya da etkinliğe kimse çağırmaz. Tersine, mahkeme kapılarında süründürülürüz. Neden? İzcilik yapıyoruz ya, ondan.

Hoş, güzel ülkemizde 23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim’ler eskisi gibi iştiaakla kutlanmıyorlar ya artık. O da ayrı bir mesele.

Neyse...

Ankara’da bizi çağıran biri var!

Anıtkabir’de!

Biz de onun çağrısına uyar, kendi 23 Nisan’ımızı, 19 Mayıs’ımızı, 29 Ekim’imizi kendimiz kutlarız.

Tıpkı son yirmi yıldır yaptığımız gibi.

Biraz buruk mu içimiz? Evet.

Çağrılmıyor, istenmiyor, hatta izcilik yaptığımız için mahkemelerde yargılanıyor olmak canımızı sıkıyor mu? Evet.

Olsun varsın!

50. yıldaki gururumuz, hevesimiz, tutkumuz yerli yerinde.

Üstelik 100. yıla umutla, şevkle bakıyor ve inanıyoruz.

Tıpkı bir izci marşında olduğu gibi:

“Yollar uzun, dikenli, taşlı olsa da

Bastığın yer üzüntülerle dolsa da

Sel, çığ, ateş, önünde her ne olsa da

İzci gülerek yürür.”

50. yılda da, 100. yılda da.

SEL, ÇIĞ, ATEŞ VE CUMHURİYET

25 EKİM 2023

Türkiye izcileri Çanakkale’de savaştılar.

Ulu Önder tarafından, Cumhuriyet’le başlatılan Batılılaşma hamlesinin dinamosu oldular.

Bu yıl Cumhuriyet’imiz 100. yaşında.

İddia ediyoruz, bu çok özel yılın kıymetini, kimse bizim kadar iyi bilemez!

Çünkü kalbimiz 1912’den bu yana her an izcilik, 1923’ten bu yana her an Cumhuriyet aşkıyla çarptı, çarpmaya devam edecek.

Cumhuriyet yolunda, yüz binler yetiştirdik!

Büyük Atatürk’ümüzün gösterdiği “MUASIR MEDENİYET” hedefine ulaşınca ve ötesine geçinceye kadar bu çabamız devam edecek.

Cumhuriyet’imizin 100. yılında, bir kez daha ve kuvvetle, elimizden gelenin en iyisini yapacağımıza, ant içiyoruz.

Önümüzde sel, çığ, ateş ve her ne olsa da...

Türkiye izcileri olarak,

Cumhuriyet'imizin 100. yılını büyük bir gurur ve heyecanla kutluyoruz.

Çanakkale şehitlerinin arasında izciler de vardı.

En çok da bu nedenle, Cumhuriyet Aydınlanması için, büyük emekler verdik.

Çünkü, inşa edilmekte olan bizim Cumhuriyet'imizdi.

Türkiye izcileri olarak,

Yüz yıl boyunca,

Güler yüzlü ve aslan misali yüz binlerce kadın ve erkek toplum liderinin yetişmesine önderlik ettik.

Etmeye devam ediyoruz!

Sonsuza kadar edeceğiz!

Bugün,

Cumhuriyet'in 100. yılında da yolumuz,

Büyük Önder Atatürk'ümüzün çizdiği yoldur!

Türkiye izcileri olarak,

Bilimsel ve çağdaş gelişmelerin ışığında,

Çocuk, genç ve kadın haklarına saygıyla yaklaşıyor, din, dil, ırk, mezhep ayrımı yapmayan bireylerin yetişmesine önayak oluyoruz.

Olmaya devam edeceğiz!

Arada bir karamsarlığa kapıldığımızda,

Büyük Önder'imizin şu sözleri geliyor aklımıza:

"Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur!"

Biz de diyoruz ki O'na:

“Büyük Atatürk, Türkiye izçileri olarak, ülkümüz, yükselmek ve ileri gitmektir.

Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe, durmadan yürüyeceğimize ant içeriz!”

Cumhuriyet’imizin 100. yılı kutlu olsun.

100. YILDA ANITKABİR'DE İZCİLERLE

27 EKİM 2023

Dün Anıtkabir'deydim. Tabii ki izcilerle.

Anadolu İzcilik Federasyonu'nun düzenlediği, Türkiye'nin dört bir yanından federasyon üyesi dernek mensubu izcilerin ve izci dostlarımızın katıldığı etkinlik birçok açıdan çok anlamlı ve önemliydi.

Anlamlıydı, çünkü Cumhuriyet'imizin 100. yılını idrak ediyor, tarihe önemli bir not düşüyoruz.

Önemliydi, çünkü güzel ülkemizde gerçek izcilik yirmi bir yıldır sistematik bir biçimde yok edilmeye çalışılıyor.

Daha doğrusu anlamından saptırılıyor ve asıl hak eden ellerden alınıp izciliğin ne demek olduğunun farkında bile olmayan çevrelere bir anlamda giydirilmeye çalışılıyor.

Bu uzun ve epeydir tartışageldiğimiz konuyu burada yeniden tekrarlayıp dün yaşadığımız güzel güne gölge düşürmek istemiyorum ama birkaç cümleyle düşüncemi ifade etmeliyim:

İzcilik evrensel bir gençlik ve iyilik hareketidir. Gelenekleri vardır. Buna karşılık yirmi bir yıldır Türkiye’de izciliğe dair bu iki önemli kaldıraç görmezden geliniyor.

Tersine, sistematik bir biçimde izciliğin asıl değerleri yok edilmeye çalışılıyor.

Bir başka deyişle, izciliğe, başka bir sürü şeye olduğu gibi (bence manasız ve başarısız olacağı en baştan belli) “yeni bir form” vermeye çalışılıyor.

Öte yandan dünya âlem biliyor ki, Türkiye izcileri, gerçek izciler olarak, yirmi bir yıldır, izciliği siyasi bir çevrenin bozazanı, oyuncağı, enstrümanı haline getirmeye uğraşanlara karşı duruyor, bir deniz feneri gibi “hangi izciliğin” doğrusu olduğunu örnek teşkil ederek göstermeye çalışıyor.

Gösteriyor!

Konumuza dönecek olursak, AİF’e bağlı, gerçek izciliği şiar edinmiş derneklerin mensuplarıyla dün Ata’mızın huzuruna çıktık, duruşumuzu, felsefemizi, izciliğe ve onun değerlerine olan inancımızı O’nun huzurunda bir kez daha ifade ettik.

Dediğim gibi, bu yıl Cumhuriyet’in 100. yıldönümü.

Dile kolay!

İzci istiyor ki Türkiye’nin her yerinde, yıl boyunca, bu yıla özel davranışlarda bulunulsun, dünyanın bu en büyük ve en eski gençlik hareketiyle birlikte ve sayesinde Aydınlanma’ya ve Çağdaşlaşma’ya bir kez daha ve kuvvetlice çağrıda bulunulsun.

Kurucularından biri olarak, Anadolu İzcilik Federasyonu'nun dün gerçekleştirdiği etkinliğe işte bu nedenle çok büyük bir anlam ve önem yüklüyorum.

Dediğim gibi, gerçek izciler olarak, yediden yetmişe, dün Atatürk'ün huzurundaydık.

Birinci Meclis'imiz ve her şeye rağmen buram buram Cumhuriyet kokan bizim Ankara'mızla kucaklaştık.

İzcilerimizi, bütün çabalara rağmen yok edilemeyen Cumhuriyet'in değerleriyle bir araya getirdik. Onlara nereden nereye geldiğimizi ve aslında koşmamız gereken aydınlık ufukları anlattık.

Biraz buruk ama içimiz umut dolu, yıllar boyunca hatırlayacağımız çok önemli bir törene imza atıp illerimize dağıldık.

Bu vesileyle gerçek izciliğe gönül veren bütün izci kardeşlerime ve Anadolu İzcilik Federasyonu'nun fedakâr, cefakâr liderlerine gösterdikleri inanılmaz, insanüstü çaba için, bir vatandaş, yurttaş ve eski bir izci olarak çok teşekkür ediyorum.

Bunu şunun için söylüyorum:

Dün bir kez daha yakından gördüğüm gibi, Anadolu İzcilik Federasyonu'nun mütevazı, çalışkan önder ve lider kadrosu inanılmaz bir fedakârlıklar gösteriyor.

Bir anlamda canlarını dişlerine takmış çalışıyorlar!

İnanılmaz bir ekonomik yoklukla mücadele ettiğimiz bu zor günlerde, İzci Liderleri, mütevazı cep harçlıklarıyla bir olmazı oldurmaya çalışıyor.

Hiçbir devlet imkânı verilmeden, tersine mahkeme kapılarında “Siz kim oluyorsunuz da izcilik yapıyorsunuz!” diye süründürülen bu genç insanlar, her şeye rağmen başları dik, tam ve mükemmel birer izci olarak yürüyorlar.

Biliyorum ki, onlara bu gücü veren, çağdaşlaşmaya ve aydınlanmaya olan inançları!

Tam da bu inançla, çocuk ve gençlerimiz için durmaksızın çaba gösteriyorlar.

Bu yolda yılmayacaklarından, yıkılmayacaklarından eminim!

Nasıl mı emin olabiliyorum: Çünkü geçen yirmi bir yılı onlarla, yan yana, omuz omuza geçirdim.

Bu kahraman genç insanların ruh hallerini biliyorum, inanç ve mücadele azimlerine her gün tanık oluyorum.

Umarım ve dilerim içinde yaşadığımız karanlıklar yakın zamanda parçalanır, yok olur ve bu genç liderler, çocuklarımız ve gençlerimiz için çok daha fazlasını yapabilirler.

Çünkü 100 yıllık Cumhuriyet’imizin, güzel çocuk ve gençlerimizin buna çok ihtiyacı var.

ASIL ÇOCUKLAR

22 ŞUBAT 2024

Dünya Fular Günü münasebetiyle kaleme alacağım bu yazı, aynı nedenle, 30 Temmuz 2018’de yazdığım “İZCİLİĞİN RUHUNU GÖRÜNÜR KILMAK İÇİN, FULARIM BOYNUMDA” başlıklı yazıdan *(bu yazının sonuna ekledim)* bir hayli farklı olacak.

Çünkü o tarihten bu yana köprülerin altından çok sular aktı.

Bundan yirmi, on, beş sene öncesinden farklı olarak, bugün Türkiye’de izciliğin geleceğini kurtardığını düşünüyorum.

Koca bir çınar olan Dünya İzcilik Hareketi, bugün de dünyanın en büyük gençlik hareketi olma unvanını elinde tutuyor.

Geçen 117 yıl içinde pek çok badire atlatmakla birlikte, Dünya izcilik Hareketi dün olduğu gibi bugün de çocuk ve gençleri altında toplayan tartışmasız çok büyük bir çınar.

On iki yaşımdan bu yana mensubu olduğum (dile kolay elli yedi senedir), varlığı heyecan duymama yol açan Türkiye

izciliği içinse, aynı sözleri aynı netlikte, rahatlıkla söyleyebilmem mümkün değil.

Sanıyorum, benim izci ve ardından genç bir lider olduğum yıllarda, Türkiye izciliği de geriye doğru sürüklenmeye başladı.

Bunun onlarca, yüzlerce nedeni var. Bu nedenler üzerinde, geçmişte çok konuştuğum(uz) için durmayacağım.

(Bu gerçekten üzerinde durulması gereken konuyu, tarih çalışmaları yapan ya da yapacak olan izcilerin dikkatine sunuyorum.)

Türkiye izciliğinin başına gelen son badire, AKP'nin iktidar olmasıyla, bir başka deyişle siyasal İslam'ın Türkiye'de sahne almasıyla başladı.

Malumunuz, izcilik din, dil, ırk, mezhep, cinsiyet gözetmeyen bir gençlik hareketi.

Buna karşılık kendisini en başta “dindar” (hatta kindar) olarak tanımlayan bir siyasal iktidarın, izciliğe de birçok başka meseleye yaklaştığı gibi yaklaşacağını tahmin etmemiz zor değildi.

Yani, görünen köy kılavuz istemedi!

Ayaklarının üzerinde durmakta 80'li yıllardan itibaren zorlanan Türkiye izciliğinin, bu yeni durumla birlikte çok büyük savrulma yaşayacağını öngörmek ne kadar mümkün olduysa, bu tahminde yanılmadığımızı görmek o kadar anlaşılır bir durumdur.

Yirmi beş yıla yakın bir zaman, bir başka deyişle çeyrek asır, sadece insanların değil, ülkelerin tarihleri için de uzun bir zaman.

Uzunca bir süredir (80’li yılların başlarından itibaren) “ne yapması, nasıl yapması gerektiğini” anlamakta zorlanan Türkiye izcilerinin, gelişen yeni ve “çok radikal bu yeni durum” karşısında, kendisini muallakta, kısmen manasız, anlamsız, işe yaramaz halde bulması anlaşılır bir durum.

Neyse ki Türkiye izcilerinin “gerçek izciliğin ne demek olduğunu” bilen ve “asıl çocuklar” diye adlandıracağım kesimi için “yolların uzun, dikenli, taşlı” olması “yenilgi” anlamına gelmedi.

Hatta tersine, “Mademki izcilik zor durumda, o zaman daha çok çalışmalıyız...” gibi bir tepkinin doğmasına yol açtı.

Tam da bu neden ve duyguyla, bugün, Türkiye izcilerinin kendisine çekidüzen vermeye başladığını söylememiz mümkün.

Kendisini gidişattan sorumlu hisseden İzci Liderleri’nin önce birer ikişer, sonra bir hayli sayılarda bir araya gelerek yaktıkları kamp ateşleri, bugün hafife alınamayacak büyüklüğe ulaşmış durumda.

Şimdi artık anahtarı teslim alma zamanı, ama...

Açılan onlarca davayı kazanan, bütün baskı ve imkânsızlıklara rağmen Türkiye’nin her yerinde, birer sivil toplum

kuruluşu olarak boy veren, bazıları kendilerine çatı kuruluşları tesis eden Türkiye izciliğinin “asıl çocukları”, bundan böyle tek bir çatı altında buluşmanın yolunu bulmak zorunda.

Çünkü, çok da uzun sürmeyeceğini (yirmi küsur yılla karşılaştırılırsa) düşündüğüm bir süre zarfında, sadece STK’lar olarak değil, devletin elinde tuttuğu İzcilik Federasyonu’nun da “asıl çocuklar” tarafından yönetilir hale geleceği gün gibi açık.

(Ötekiler’in neden “asıl çocuklar” olmadığını yukarıda söyledim ama tekrarlayayım: İzcilik din, dil, ırk, cinsiyet, mezhep ayrımı yapmayan bir gençlik hareketidir. Bu tanımla hiçbir bağlantısı olmayan Türkiye İzcilik Federasyonu’nun, bugün Türkiye izciliğini temsil etmediği apaçıktır! İsteyen herkesle, istenilen her yerde bu konuyu tartışmaya hazır olduğumu burada ifade etmek istiyorum!)

* * *

Sözünü ilk kez ettiğim bu çok muhtemel durum yaklaştıkça yaklaşıyor.

Yirmi küsur yıldır gerek mahkeme kapılarında gerekse her türlü yoksulluk ve yoksunlukla savaşıarak ayakta kalmayı başarmış olan sivil toplum kuruluşları artık kendilerine yeni bir rota çizmek durumundalar.

İmza attıkları büyük başarıların ışığında, bugünden tezi yok, az önce de söylediğim gibi birer ikişer bir araya gelmenin, birlikte neler yapabileceklerini anlamaya çalışmanın yolunu tutmalılar.

Çünkü bundan sonraki aşama, Türkiye’nin izciliğinin en genel anlamda yeniden tesis edileceği yıllar olacak.

EK:

**İZCİLİĞİN RUHUNU GÖRÜNÜR KILMAK
İÇİN, FULARIM BOYNUMDA!**

(31 Ekim 2018)

Peki ne anlama geliyor bu ruh?

Daha doğru bir şekilde soracak olursak, nedir izcilik ruhu?

Tabii ki “dünyayı daha yaşanır bir yer hale getirmek için çaba göstermek”tir.

Verdiğimiz eğitimlerin, oynadığımız oyunların, şarkılarımızın, bütün programlarımızın arkasındaki asıl neden budur:

Dünyayı daha yaşanır bir hale getirmek!

Lamı cimi yok, böyledir!

Kabul edelim ki, dünyanın öteki ülkelerinde izcilik yapan kardeşlerimizden ayrı düştük.

Bugün, Dünya Fular Günü’ne bir anlam yükleyeceksek, öncelikle bunun üzerinde düşünelim derim.

En azından ben, bugün bunu yapıyorum.

Ayrı düşünmemizin, şüphesiz bir tane nedeni yok!

Ve en azından bu kez, işin kolayına kaçıp, suçu başkalarına atmayalım istiyorum.

Derhal ve peşinen kabul edelim ki suçluyuz.

İzci olurken bir söz verdik ve yerine getiremedik.

Bugün ülkemiz büyük bir kaosun içinde kıvranıyor ve nefes aldığımız bütün köyler, kentler, sokaklar, caddeler, tarlalar, fabrikalar, okullar ve tek tek evlerde karamsarlık kol geziyorsa, izciler olarak bunda bizim de ve tabiatıyla olumsuz anlamda payımız var.

Gelin itiraf edelim: İyi izciler olamadık! Kendi kapımızın önünü süpürmedik!

Günlerimizi koltuk kavgalarıyla, böbürlenmelerle, suçu hep başkalarının üzerine yükleyip süttten çıkmış ak kaşıkmiş gibi davranmalarla, küçük görmelerle, silip atmalarla geçirdik.

Küçük dağları biz yaratmıştık ya!

(Tabiatıyla bu lafları 40'ından gün almış, saçlarında ve sakallarında beyazlar peyda olmuşlarımıza söylüyorum.)

Koca bir izcilik camiası olarak, "O onu yaptı, bu bunu yapmadı, öteki şunu yanlış yaptı!"larla bir ömür geçti, gitti...

Ve geldik bugüne!

Neyse ki gençleri dirençli ve inançlı bir toplumuz.

İstiklal Savaşı'nı da onların sayesinde kazanmadık mı?

On dört yaşına bile varmamış çocuklarımız, sırtlarına koca bir imparatorluk tarafından yüklenmiş enkazı kaldırmak zorunda kaldı.

Başardılar!

Koca koca padişahlar, paşalar, beyler, ağalar birbirlerini arkalarından bıçaklarken, memleketin yiğit evlatları "Kazanılamaz!" denilen savaşı kazandı, yedi düveli dize getirdi.

Ve geldik bugüne!

Onların tertemiz alınlarından vurulma pahasına bize emanet ettiği topraklar, yeniden ve eskisinden çok daha büyük tehdit altında!

Değerli ağabeylerim, ablalarım, yaşıtlarım ve bana bir kere bile olsun “Ağabey!” demiş olan sevgili izci kardeşlerim:

Zaman süratle akıyor...

Daha kaç Fular Günü yaşayacağız belli değil.

Her zaman söylediğim gibi izcilik bir memleket meselesidir.

Böyle olmasının nedeni izciliğin “çocuk ve genç eğitimi” yapıyor olmasında saklıdır.

Çocuğunu ve gencini ihmal eden, ehliyetsiz ya da art niyetli ellere teslim eden, edilmesine göz yuman uluslar, ne yazık ki tarihin derinliklerinde kaybolur gider.

Şöyle bir düşünelim bakalım, bugün bu noktaya doğru hızla savrulmuyor muyuz?

Hepimiz biliyoruz ki böyle!

Öte yandan, yıllar yılları kovalıyor...

Bir Fular Günü daha geçip gidiyor.

Sesimin ulaşabildiği bütün kardeşlerim:

Sakın, birilerinin bir gün gelip sizlere altın bir tepsi içinde gerçek izciliği teslim edeceği umuduna kapılmayın.

Böyle bir şey olmayacak!

Hepimizin epeydir bildiğimiz gibi, karanlığa küfretmek yerine bir mum yakmak zorundayız.

Bu açmazdan kurtulabilmemizin tek yolu bu.

Boynumuzda olmasından şeref duyduğumuz, her birinde bin bir anı saklı olan fularlarımızın hakkını ancak böyle vermiş oluruz.

İzcilik ruhu ancak böyle yaygınlaşır.

Bu arada, iyi şeyler de olmuyor değil...

Bugün, güzel ülkemizin 20'ye yakın ilinde, 20'den fazla dernek ve 100'e yakın üniteyle, karınca kararınca ama gerçek izcilik yapmaya çalışan (en azından bu umudu diri tutan) bir federasyonumuz var.

Neyse ki var!

İzciliğin ve ülkenin çivisinin çıkmasına yol açmasak da engel olmayı beceremeyen biz “ağabey ve ablalar” a rağmen var.

Ahkâm kesmelere, ön almalara, arkadan dolaşmalara, burun kıvrımalara, yok saymalara rağmen var.

Ardı arkası kesilmeksizin davalar açmalara, şikâyet etmelere, gözdağı vermelerere rağmen var.

Gözleri parıldayan ateş gibi genç kızlar ve delikanlılar, ülkenin mümkün olabilecek her yerinde, kamplar, kurslar,

eğitimler düzenliyor ve çağdaş dünyaya da örnek olacak düzeyde, gerçek izcilik için çelik çarık, çelik asa görev yapıyor.

(Emin olun, onları zaman zaman gözlerim yaşararak izliyorum!)

Tıpkı, İstiklal Savaşı'mızı gerçekleştirdiğimiz günlerde olduğu gibi, özverili ve çalışkanlar.

Ve hepimiz biliyoruz ki ülkeler, dirayetli, çalışkan bireylerin vücutları ve beyinleri üzerinde yükselir...

Sevgili izci kardeşlerim, bizim için büyük önem taşıyan Fular Günü'nde hepinizden ricam, çevrenizde bulunan bu genç izcilere en azından gülümsemeniz, uyarına gelirse sırtlarını sıvazlamanız...

GILWELL TÜRKİYE’NİN ROTASI

24 TEMMUZ 2024

2021’den bu yana tescilli bir marka olarak faaliyetlerini sürdüren GILWELL TÜRKİYE yeni yönetimini seti ve “uzun, dikenli, taşı yol”da gerçekleştirdiği koşusuna taze ve dopdolu bir enerjiyle yeniden koyuldu.

“Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır...” diye bir deyim vardır ya hani, galiba en çok da Gilwell Türkiye’ye yakışıyor.

Neler mi yaptık geçen dört yıllık süre zarfında?

Öncelikle dünyaya baktık!

Çeviri Bürosu

Üzülerek söylemek zorundayız ki, Türkiye izciliği Gilwell Türkiye harekete geçene kadar kafasını kuma sokmuş gibi ydi.

Elli yıl önce izciliğe emek vermiş değerli büyüklerimiz tarafından Türkçeye kazandırılmış metinlerle, Türkiye izciliği “idare edilmeye” çalışılıyordu.

Gilwell Türkiye olarak, izcilikle ilgili Türkçeye on sekiz eser kazandırdık. Kitap ve broşür formatındaki bu eserleri, kurduğumuz “eviri grubu”yla imece usul çevirdik.

Neden mi yaptık bunu?

Türkiye izcileri, neredeyse yarım yüzyıldır, ne yazık ki “sermaye”yi tüketmekle meşgld. Oysa geçen süre zarfında

köprülerin altından çok sular aktı. Dünya o tarihten bu yana birkaç kez yeniden kuruldu.

Birkaç örnekle zihninizi açmaya çalışalım:

İngiltere ve ABD’de Ne Oldu?

Hepimiz gençliğin dinamik bir toplum katmanı olduğunu biliyoruz. Yenilenen dünyadaki değişimleri en çabuk yakalayan kuşkusuz gençler.

İzcilik de bir gençlik hareketi. Üstelik dünyanın en büyük gençlik hareketi!

Mesela, gelişmiş dünyanın neredeyse her yerinde, izcilik kuruluşları “dijital devrim”in ne anlama geldiğini derhal kavradılar. Bu önemli toplumsal kırılmanın gençliği nasıl etkileyeceğinin ayırımına derhal vardılar ve kendilerine bu doğrultuda yepyeni bir rota çizdiler:

Programlarına “dijital teknolojileri” dahil ettiler!

Bu sadece bir örnek!

Kuşkusuz sadece “dijital devrim” gerçekleşmedi geçen yarım yüzyıl içinde.

Yine mesela “ayrımcılık” neredeyse tarihin çöplüğüne atıldı. Artık dünyanın gelişmiş coğrafyalarında din, dil, ırk, cinsiyet, mezhep ayrımcılıkları ayıp sayılıyor.

Önce İngiltere, şimdi de ABD, kız ve erkek izciliklerini ayrı düşünmekten vazgeçti mesela.

İngilizler artık “Scouts” diyorlar kendilerine. “Boy Scout” ve “Girl Guide” kavramları, çok küçük muhafazakâr çevreler dışında artık kullanılmıyor gibi.

Dünyanın hem sayısal olarak en büyük hem de uygulamadaki başarılarıyla ünlü Boy Scout of America'sı da tarihe karıştı. Yeni ismi: "Scouting America."

Dediğimiz gibi, Gilwell Türkiye olarak en başta gözümüzü dünyaya çevirdik. Dünyada izcilik açısından neler olduğunu anlamaya çalıştık.

Çevirdiklerimiz ve okuduklarımız ışığında kafa kafaya verdik, Türkiye'de izciliğin nasıl yapılması gerektiğine dair düşünceler geliştirdik, bunları uygulamaya koyduk.

Yıllar Sonra İlk 3 Tahta Kursu

Dağarcığımızda biriken çağdaş bilgilerin ışığında, yepyeni bir ruhla 3 Tahta Kursu açtık. Buradan Türkiye izciliğinin geleceğini kurmaya aday, yepyeni Gilwell'li izciler yetişmesini sağladık.

Şimdi onların bir kısmı Gilwell Türkiye'de görev yapıyor!

Bir başka deyişle, artık alanda Gilwell Türkiye'nin eğitiminden geçmiş 3 Tahtalı Eğitimci Liderler çalışıyor.

3 Tahta Kursu'yla yetinmedik, çok sayıda seminerle 4,3,2 Tahtalı Liderler'in bilgi dağarcıklarının zenginleşmesini sağlamaya çalıştık.

Bütün bu faaliyetlerimiz önümüzdeki dönemde de sürecek.

Gilwell Akademi'yi Yeniden Organize Ettik

Gilwell Türkiye'nin bir alt kuruluşu olan Gilwell Akademi geçtiğimiz dönemde daha çok "bilgi edinme" ve "düşünce üretme" meselelerini kapsama alanına almıştı.

Şimdi bu boyuta “Medya, Sosyal Medya ve İletişim” alanını da dahil etti.

Bir başka deyişle, akademimiz bundan böyle “üretim” ve “sunum” alanlarını bir arada yürütecek. Bu yolda konunun uzmanı eğitimci liderlerimiz kolları sıvadılar bile.

“Gilwell Ağı”nın Oluşturulması

Gilwell’li liderlerin en büyük eksiği kuşkusuz bir kütüğe sahip olmamalarıydı.

Geçen dönem kısmen başladığımız bu çalışmayı önümüzdeki dönemde güçlendirerek geliştirmek istiyoruz.

Türkiye’de yaşayan Eğitimci Liderler’in birbirleriyle haberleşebilecekleri, görüş alışverişinde bulunabilecekleri, arada bir toplanıp izcilik üzerine konuşabilecekleri, eğlenebilecekleri, dinlenebilecekleri bir tür “ağ” oluşturmak Gilwell Türkiye’nin başlangıçtaki hedeflerinden biriydi.

Önümüzdeki dönemde, bu hedefe daha fazla önem vereceğiz.

Şimdiden söyleyelim, eğer eğitimci bir liderseniz, bir başka deyişle 2,3,4 Tahta taşıyorsanız, her an telefonunuz çalabilir ve bir izci dostunuzun “Alo!”suyla karşı karşıya kalabilirsiniz.

2 Tahta Kursu İçin Hazırlıklarımız Sürüyor

Bilindiği gibi, 2 Tahta’lı lider aynı zamanda İleri Oymakbaşı (Ocakbaşı, Kümebaşı) demek.

Gilwell Türkiye'nin en büyük arzularından biri, alanda Oymakbaşı, Ocakbaşı ve Kümebaşı olarak görev yapan liderlerimize "eğitimci lider" formasyonu kazandırmak ve onların, izcilerine daha iyi liderlik yapmalarını sağlamak.

Bu, aynı zamanda, açılacak 2 ve 3 Tahta eğitimlerinde de Yardımcı Eğitimci Lider havuzunu geliştirmek anlamına geliyor.

Yeri gelmişken söyleyelim:

Gilwell Türkiye, Türkiye'nin yegâne izcilik ihtisas kuruluşu. Bu anlamda, ayrımsız, bütün izcilerin ortaklaşa sahip oldukları bir kurum.

Herhangi bir izcilik kuruluşuna bağlı olmaksızın, sadece eğitim alanında faaliyet gösteren Gilwell Türkiye'nin işi izci ve İzci Lideri yetiştirmek değil. İzciğe dair en yeni bilgi kaynaklarını oluşturmak ve Eğitimci İzci Lideri'nin yetişmesine önayak olmak.

Bu anlamda, Gilwell Türkiye her türlü izcilik derneğine, federasyonuna kayıtlı ya da hiçbir şemsiye organizasyona bağlı olmadan çalışmalarını sürdüren bütün İzci Liderleri için, bir başvuru kurumu.

Dijital Dünyada Gilwell Türkiye

Kurulduğu günden bu yana, dijital teknolojileri verimli bir şekilde kullanmayı hedefleyen Gilwell Türkiye, artık aşınası olduğunuz www.gilwellturkiye.net adresinden yayın yapmayı sürdürüyor.

BİR ONUR NİŞANI ALDIM

23 ŞUBAT 2024

Malumunuz, 22 Şubat izcilerin Düşünce Günü.

Dün akşam, Anadolu İzcilik Federasyonu'nun etkinliğine katıldım.

Şahane bir akşam oldu.

Liderlerin son derece özverili çabaları sonucunda ortaya hakikaten tarihe geçen bir gece çıktı. Asla unutulmayacaklar arasına altın harflerle kaydedildi.

Sihirli Bir Çabanın Ürünü

Kardeşim bu nasıl bir çaba, nasıl bir çalışma, nasıl bir özveri?...

Beş yaşından on sekiz yaşına kadar çocuk ve gençlerin, on sekiz yaşından seksen sekiz yaşına kadar liderlerin bir potada erimesi, hepimiz biliriz, çok zordur.

Akran olmayanlar genel olarak birbirlerini iterler.

Ama itmeyebiliyor demek ki!

AİF'in bunu başardığını gördüm ve çok mutlu oldum.

Sembolizma ve AİF

Hep söylüyorum, izcilik sembollerle konuşma sanatıdır, diye.

Dün akşam gerçekleşen “Düşünce Günü”nün sembolizmasına bayıldım.

Konuşmak tam da bu demek!

Hani “Sen sus gözlerin konuşsun!” diye bir laf var ya, tam da öyleydi: AİF’in liderleri, izcilerin gözlerinin parlamasını sağlamışlar.

Çocuklar, gençler nasıl eğlendiler, mutlu oldular “Düşünce Günü”nde size kelimelerle anlatamam.

Ünitelerin kendi içindeki uyumu, liderlerin izcileriyle uyumu, ünitelerin birbirleriyle uyumu...

İzci olanlar ya da grup çalışmalarında bulunanlar ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorlardır. Eminim.

Bu da gösteriyor ki, Anadolu İzcilik Federasyonu kendi içinde büyük bir uyum, sevgi, saygı, özgüven, birbirini koruma ve kollama silsilesi kurmuş.

Bir başka deyişle, AİF “Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!” deyişini, ruhunu, davranışını yakalamış ve aydınlık ufuklara doğru koşuyor.

Nasıl Kurmuştuk AİF’i?

AİF’i kurarken bir prensip kararı almış, “Bu federasyon kerameti kendinden menkul, küçük dağları ben yarattım, en iyiyi ben bilirim, hadi toplanın etrafımda bakayım diyen eski kafalı liderlerin federasyonu olmayacak!” demiştik.

Tersine, federasyonun, gerçekten alanda çalışan, gecesini gündüzüne katan, çaba gösteren liderlerin ve derneklerin federasyonu olması için uğraşacağımıza söz vermiştik.

Görüyorum ki bu yolda epey yol kat etmişiz.

Bugün, AİF'in, emek veren liderlerin federasyonu olduğunu görüyor, başarısını alkışlıyoruz. Bu da gösteriyor ki, kuruluş günlerinde üzerinde mutabakata vardığımız “felsefi düşünce” tutmuş. Sonuçlarını veriyor.

Sadece izcilikten değil birçok başka kurumdan, organizasyondan da biliyorum, eğer birileri, “Ben önde olayım da ne olursa olsun!” zihniyetiyle, tavan yapmış egolarla, “Her şeyin en iyisini ben bilirim!” zihniyetiyle yaklaşmıyorsa, kurulan yapılar uzun soluklu ve verimli olabiliyor. Yoksa, ma-lum sonuç kaçınılmaz oluyor.

Ne mutlu bize ki AİF onlardan biri olmadı!

AİF'in yüz yıl belki daha fazla yaşayacağına yürekten inanıyorum.

Çünkü temelleri iyi atıldı.

Anayasası iyi yazıldı.

Ortaklaşmacı bir felsefenin ve gerçek izcilik ruhunun bir eseri oldu.

“Türkiye en iyi izciliği nasıl yapar?” sorusunun cevabını bulmak için geceler, haftalar, aylar boyu, sabahlara kadar çalıştık.

Ve geldik bugüne!

Dün akşam, bizi doğruya, iyiye taşıyacak bir ruha ilk günlerden itibaren yaklaşmış olduğumuzu, yüreğimin derinlerinde hissettim.

Bu yaklaşımın sonuçlarını, her yaştan liderin ve izcinin gözlerinde gördüm. Büyük bir mutluluk ve gurur duyudum.

Gelelim Aldığım Onur Nişanı'na

Gecenin benim için sürprizi, AİF'in ilk kez verdiği, bir başka deyişle birincisini benim aldığım "Onur Nişanı" oldu.

Şunu samimiyetle söylemek istiyorum: Hiçbir nişan beni bu kadar mutlu edemezdi!

Çünkü, ben bu nişanı kendi adıma almadım!

Türkiye izciliğini "Geçmişten geleceğe!" şiarıyla var etmek, yüceltmek, daha iyi günlere taşımak duygusu ve çabasıyla harekete geçen bütün İzci Liderleri adına aldım.

O kadar çok çaba sarf etti ki bu liderler hep beraber ve yıllardır, onurlandırılmayı hak ediyorlardı.

Tam da bu nedenle, kendimi, bana dün akşam verilen nişanın sahibi olarak asla görmüyorum.

Ben elçiydim sadece!

AİF için, Türkiye izciliği için dişini tırnağına takıp çaba sarf eden bütün liderler adına "Onur Nişanı" dün akşam bana takdim edildi.

Ama tekrarlıyorum: Ben bu nişanı, özellikle de içinde bulunduğumuz zaman diliminde, gerçek izcilik yolunda çabasını esirgemeyen, bütün liderler adına aldım.

Bu nedenle, bütün emek veren liderler adına AİF'e sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

Çünkü, izcilik aynı zamanda bir vefa mesleğidir.

İZCİLİK CİDDİ BİR MESELEDİR

24 AĞUSTOS 2024

Bazı meslekler tek başına, bazıları küçük gruplar halinde, bazıları çok büyük topluluklar tarafından icra edilir.

Bilim insanları mesela, yalnız ya da birkaç kişilik gruplar halinde çalışır.

Sivil Toplum Kuruluşları aynı alanda çalışan ya da düşünenler tarafından kurulur ve işletilir.

Siyasi partiler tüm ülke insanlarını kapsamak zorundadır.

İzciliğin hedefi, mümkün olabilecek en çok sayıda çocuk ve gence ulaşp, onlara kendi felsefesini aktarmaktır.

Tam da bu nedenle, izcilik dünyanın en büyük gençlik hareketidir: Scout Movement.

Keremeti kendinden menkul, durmadan konuşan, bir araya gelme ve getirme kabiliyeti olmayan, tersine var olanları dağıtmakta üzerine hiç kimseyi tanımayan kimselerden, bırakın İzci Lideri, dernek, federasyon, konfederasyon başkanı olmayı, mahalleye ağabey bile çıkmaz.

Onların derdi yaralı parmağa işlemek değil, büyük masaların arkasında oturup, büyük isimliklere yazdırdıkları “kimlik”leriyle var olmaktır, o kadar.

Kapı kapı dolaşıp izciliği temsil ettiklerini söylemeleri, kapsayıcı bir organizasyon olduklarını iddia etmeleri ise “iş-ten anlayanların” gülümsemesine yol açmaktadır o kadar.

Hasılı kelim, aynası işidir kişinin (ya da kurumun) lafına bakılmaz!

Aklı başında insanlar, izcilik gibi “lider ve izciyle ger-çekleşen” bir gençlik hareketine baktıklarında, karşılarında gerçek (fake/sahte değil) izciler ve organizasyonlar görmek isterler.

Türkiye’de buna örnek teşkil edecek kurumlar iftiharla söylüyoruz ki var!

İyi yetişmiş yüzlerce lider ve yine iyi yetişmekte olan binlerce izciyle, Türkiye’nin her yerine ulaşmayı hedefleyen bu kurumlar, emin adımlarla ilerliyorlar.

Öte yandan burası Türkiye.

Ne yazık ki, en okumuş dokumuş insanlarımız ve en müs-tesna kurumlarımız bile boş tenekelerden çıkan laflara aldır-ış ederler.

Kimisi “Küçük dağları ben yarattım!” der.

Kimisi “Ben bizzat küçük dağların kendisiyim!” diye atıp tutar...

“İş”in aslının ne olduğunun gerçek izciler tarafından bilindiğinin ve yeri geldiğinde tereddütsüz dile getirileceğinin farkında değil midirler peki?

Gilwell Türkiye, “yüksek vasıflı izci liderlerinin üretilmesi ve eğitilmesini” hedefleyen bir ihtisas derneğidir.

İki ve üzeri Tahta İşaret sahibi liderlerin katılabileceği, kendisini izcilikle ilgili müfredat oluşturmaktan sorumlu hisseden Gilwell Türkiye, iki buçuk yıl gibi kısa bir süre içinde, yirmiye yakın kitabı ve broşürü Türkçeye kazandırmıştır.

6 ay ve 1. Dönem Raporu’ndan bu konuda detaylı bilgi alabilirsiniz.

Gilwell Türkiye, açtığı 3 Tahta Kursu’yla, Türkiye’nin bu konudaki önemli bir açığını kapatmayı becermiştir.

Kısa bir süre sonra açılacak 2 Tahta Kursu’nun içeriği, ilgili birimlerimiz tarafından büyük bir titizlikle hazırlanmaktadır.

Eğitim ciddi bir iştir.

Elli yıllık eğitim materyalleriyle, eskiye nazaran çok daha hızlı dönen dünyada izci yetiştirmek ve o izcilerle dünya teşkilatlarında söz sahibi olabilmek mümkün değildir.

Tam da bu nedenle, Gilwell Türkiye alanda görev yapan Kümebaşı, Oymakbaşı, Ocakbaşı'ların verimli olmalarını sağlayacak "eğitimci liderler" portföyü oluşturmakta ve bu hedefine her geçen gün biraz daha fazla yaklaşmaktadır.

Boş tenekeler tangırdadayadursun, Türkiye izciliğinin önünü açma çabamız sürmektedir. Bunun, "asıl çocuklar" yani gerçek izcilik camiası tarafından takdir ediliyor olduğunu görmekten mutluyuz.

O MEŞHUR İZCİ MARŞI

15 AĞUSTOS 2024

İzcilik için “Türkiye toplumunun alt kültürlerinden biridir...” diyebilir miyiz?

Bana sorarsınız yüzde yüz!

Nereden mi geldi aklıma bu soru?

Şu bizim meşhur İzci Marşı’mızdan. Yani “Yollar Dikenli Taşlı Olsa da...”dan.

Yıllarca, inanarak söyledim bu marş.

On iki yaşındaydım öğrendiğimde. Hâlâ zevkle söylüyorum.

Bilenler eşimin de bir izci, üstelik “Kraliçe’nin İzcisi” olduğunu biliyor.

Flört ettiğimiz günlerde, otomobille İngiltere’nin derinlerine seyahat eder, çadırımızı kurar, ateşimizi yakardık.

Bu esnada çokça da İzci Marşı söyledik haliyle.

Benim Türkçe söylediğim İzci Marşları’na o İngilizce eşlik eder, onun kendi dilinde söylediklerine ben kendi dilimde katılırdım.

Şahane bir durum!

Sizce de öyle değil mi?

* * *

Bütün bu marşlar arasında bir tanesi vardı ki aklımın ermediği, o da bizim meşhur “Yollar Uzun Dikenli Taşlı...”ydı.

Eşim (o zamanlar sevgilim) durmadan John Brown’ın cesedinden bahsedip duruyordu marş boyunca.

“Ne bileyim?” diyordum her marş söylediğimizde kendi kendime. “Herhalde benim bilmediğim ünlü bir izci liderinin adı filandır.”

Değilmiş.

* * *

Bizim ünlü marşımızı hepiniz bildiğiniz için burada tekrarlamayacağım.

Marşın İngilizcesi, nakaratları hariç şöyle:

John Brown’ın Cesedi

John Brown’ın cesedi mezarda çürüyor

Ama ruhu yürümeye devam ediyor

Cennetteki yıldızlar nazıkçe aşağıya bakıyor

Yaşlı John Brown’ın mezarında

Zafer, zafer, şükürler olsun
Onun ruhu yürümeye devam ediyor
On dokuz adamıyla Harper's Ferry'i ele geçirdi
Yaşlı Virginia'yı titretti, korkuttu
Onu hain diye astılar, kendileri de hain tayfası
Ama ruhu yürümeye devam ediyor
Zafer, zafer, şükürler olsun
Onun ruhu yürümeye devam ediyor.

Yahu arkadaş, ne alakası var bunun benim deli gibi sevdiğim İzci Marşı'yla?

Yok.

John Brown bir Amerikan askeri. Marşta da kahramanlıkları anlatılıyor zaten. 1850 yılında yazılmış. Brown 1859'da idam edilmiş.

Hayat böyle bir şey ve bazı şarkılar zamana ayak direr. Değişir ama söylenmeyi sürdürür.

Zaman içinde Cumhuriyet'in Savaş İlahisi halini alan şarkı dünya kadar dramatik değişim yaşamış. Orijinal versiyonu 1850'deki, dini kamp şarkısı hali. Sonraları daha militan amaçlarla kullanılmış.

Amerikan toplumunda 150 yıldır varlığını sürdüren şarkı 1861 yılında Güney'e doğru yürüyen askerlerin dillerinde de yerini almış.

Güneyliler buna sözleri kendilerine göre uyarlayarak cevap vermişler.

Bugün bilinen versiyon, Julia Ward Howe tarafından uyarlanmış. Bir yıl içinde, yeni şarkı sözleri Kuzey'deki sivil-ler, yürüyüşteki Birlik askerleri ve hatta Konfederasyon hapishanelerinde tutulan savaş esirleri tarafından bile söylenir olmuş.

İşte beni hayal kırıklığına uğratan İzci Marşı'nın hikâyesi.

Yüreğime su serpense, John Brown'ın kölelik karşıtı olması. Bu bile yeter İzci Marşı'mızı zevkle söylemem için.

Bu arada, John Brown'ın Cesedi'ne dair marşa Türkçe sözleri yazan kimdi acaba?

Ne yazık ki bilmiyorum.

Belki bir bilen çıkar ve yazar da öğrenirim.

OSMAN BALCIĞİL

İZCİLİK

Bir Memleket Meselesi

